

Minden napom ünnep

Találkozás az aranymisés
Horváth Istvánnal

„Szívvel-lélekkel végzem a dolgom. A szolgálatban kiteljesedett az életem. Volt benne lelkipásztorkodás, tanítás, építkezés, zene, orgonálás” – summázza ötvenéves papi pályáját Horváth István. Tekintetében kiegyensúlyozottság és derű.

A Veszprémi Főegyházmegye lelkipásztora féléves ajkai, majd nyolc éven át tartó várpalotai szolgálat után idén 42. éve működik Bakonyszentlászlón és további négy faluban, Fenyőfőn, Bakonygyiróton, Romádon és Gicen, amelyek ellátása az idők során került hozzá. A több mint négy évtized alatt gyökeres változások mentek itt végbe. Míg kezdetben a szomszéd lelkipásztorokkal hetente többször „átugrottak” egymáshoz, Horváth István ma egymaga látja el az egykori szomszédok falvait. Pap testvéreket legközelebb Cseszeken, Bakonyszombathelyen, Pannonhalmán és Zircen talál. Szentlászlói működése kezdetén hatvan ministráns segítette az oltár körüli szolgálatban, szinte versengtek azért, hogy végre sor kerüljön rájuk a szentmisén. Ma a bakonyszentlászlói körzeti iskolában a

nyolc évfolyamon összesen mintegy száz gyerek tanul.

István atya keze alatt generációk nőttek fel, már egykori hittanosai gyerekeinek a gyerekeit kereszteli. Ha felüti a historia domust, a negyvenkét év gyönyögtűtűvel írt képes krónikáját, sora megelevenednek a plébánia életének eseményei: elsőáldozások, bérmlások, a ministránsok szolgálata az oltár körül, esküvők, keresztelők, a templomi kórus szereplései, a szabadtéri bányászmisék.

Valamennyi egy-egy ünnepi pillanat volt Bakonyszentlászló életében. És mellettük ott vannak a beszámolók megannyi szomorú eseményről is: bal-esetekről, temetésekről, a falu temetőjének felszámolásáról.

„Kemény időket éltünk, de ha valaki csinálni akart valamit, megtalálhatta a módját. Én mindig tettem a dolgom és jól megtaláltam a hangot az emberekkel” – mondja István atya. Nem csak mesél, körútra is visz minket, bemutatja a hozzá tartozó öt falut, és útközben megosztja velünk az emlékeit. Megpróbáltatásokat és eredményeket is felidéz az eltelt több mint négy évtizedből.

(Folytatás a 3. oldalon.)

Fotó: Lambert Attila

Halálával Krisztus minket emel föl

Nunciusi áldás a Szent Ferenc Kórház új műalkotásaira

Michael August Blume címzetes érsek, pápai nunciusz augusztus 29-én, Keresztelő Szent János vértanúságának emléknapján ünnepélyes koncelebrált szentmisét mutatott be a budapesti Szent Ferenc Kórház kápolnájában, majd megáldotta az épület új üveglakait és a kertben felállított Krisztus-szobrot.

Homíliájában a nunciusz a következőket mondta: *Keresztelő Szent János* halála Jézus halálának próféciája. A korpusz, amelyet ma a kórház udvarán megáldunk, Krisztus halálán aratott győzelmének a jele számunkra. Ő valóban legyőzte a halált, hiszen kiitta a szenvedés keserű kelyhét, s életében és halálában is mindvégig hűséges maradt Atyja akaratához. A fakeszt nem látható, de Krisztus arcán és egész testében ott a szenvedés. A győtrelemtől lehajlik, hogy halálában fölemeljen minket. Örök szeretetével átkarol és mennyei Atyjához vezet bennünket.

Ez történik Keresztelő Szent János és a többi szent imádságának és közbenjárásának érdemeiért.

(Folytatás a 6. oldalon.)

Püspökszentelés Csíksomlyón

Kerekes László segédpüspök: Isten rántott bele a tánca, ő vezet

Ferenc pápa 2020. május 26-án, Néri Szent Fülöp emléknapján Tharros címzetes püspökévé és a Gyulafehérvári Főegyházmegye segédpüspökévé nevezte ki *Kerekes László* szentszéki tanácsost, a kézdívasárhelyi Boldog Özséb Plébánia plébánosát. Püspökké szentelését augusztus 29-én tartották a csíksomlyói kegytemplomban. A főszentelő püspök *Kovács Gergely* gyulafehérvári érsek, a társszentelő *Jakubinyi György* nyugalmazott gyulafehérvári érsek és *Tamás József* nyugalmazott segédpüspök volt.

(Folytatás a 3. oldalon.)

Nem feladat, küldetés

Beszélgetés Kovács Viktóriával, a Szent Adalbert Központ igazgatójával

A történelmi Esztergom egyik leggyönyörűbb része a bazilika tövében álló Szent Adalbert Központ hatalmas épülete és a hozzátartozó impozáns kert. A létesítmény igazgatója tavaly szeptember óta Kovács Viktória. Vele beszélgettünk a hangulatos Rondella kávézó teraszán. A háttérben a Duna és az esztergomi vár északi bástyáján Melocco Miklós monumentális szobra, amely államalapító királyunk, Szent István megkoronázását ábrázolja. A központ új szállodaegységét, a Hotel Adalbert, Szent Tamás Ház épületét augusztus 31-én áldotta meg Erdő Péter bíboros, prímás.

Milyen előzmények után lett a Szent Adalbert Központ igazgatója?

– Idegenforgalmi közgazdász vagyok. Négy évvel ezelőtt kerültem a Szent Adalbert Központba, előtte különböző magyarországi szállodákban dolgoztam. A Thermal Hotel Visegrád volt az első munkahelyem, azután Sárváron, a Spirit Hotelben dolgoztam, majd amikor a férjemmel hazaköltöztünk Esztergomba, ismét Visegrádon, a Royal Club Hotelben vezettem a recepciót és az értékesítést. Közben megszületett a két fiunk, hat évig otthon voltam velük. Amikor a kisebbik óvodába ment, szerettem volna újra munkába állni, de ekkor már az volt számomra a legfőbb szempont, hogy a munkahelyem közel legyen a lakóhelyünkhöz. Rendezvényszervezőt kerestek a Szent Adalbert Központba, beadtam az önéletrajzomat. Akkor még nem sokat tudtam erről a gyönyörű intézményről, de azonnal lenyűgözött. Eleinte rendezvényszervezőként dolgoztam, majd a szállodás múltam miatt lehetőséget kaptam arra, hogy a központhoz tartozó hotel vezetőjeként folytassam a munkát. Tavaly szeptemberben ért bíboros úr megtisztelő felkérése, hogy vállaljam el az egész komplexum vezetését.

(Folytatás a 12. oldalon.)

Szabadítsák meg Mária alakját a maffia befolyásától

A Nemzetközi Pápai Mária Akadémiának küldött levelében Ferenc pápa kifejezi nagyrabecsülését az intézmény tevékenysége iránt, és azt kéri, hogy az akadémia szabadítsa meg Mária alakját az alvilági szervezetek befolyásától.

„A Mária-tisztelet olyan vallási-kulturális örökség, melyet meg kell őrizni eredeti tisztaságában. Meg kell szabadítani minden olyan ráakódott káros elemtől, ami nem felel meg az evangéliumi alapelveknek” – írta Ferenc pápa augusztus 15-én,

(Folytatás a 2. oldalon.)

Lehetséges egy egészségesebb világ

A Szentatya augusztus 19-én délelőtt immár harmadik katekézisést tartotta „a világ gyógyításáról”. Elmélkedésének központi gondolata a szegények előnyben részesítése és a szeretet erénye volt. Ferenc pápa teljes katekézisének fordítását közreadjuk.

Kedves testvérek, jó napot kívánok!

A világvjárvány rámutatott a szegények nehéz helyzetére és a világban uralkodó nagy egyenlőtlenségre. És a vírus, bár nem tesz kivételt az emberek között, pusztító útja során nagy egyenlőtlenségeket és sokféle hátrányos megkülönböztetést talált. Sőt, növelte is őket!

A világvjárványra adott válasz tehát kettős. Egyrészt feltétlenül szükséges megtalálni a gyógymódot egy kicsi, de szörnyű vírusra, mely térdre kényszeríti az egész világot. Másrészt egy nagy vírusra kell gyógymódot találnunk, a társadalmi igazságtalanságnak, az egyenlőtlen lehetőségeknek, a peremre szorításnak és a leggyengébbek védelme hiányának vírusára.

Ebben a kettős gyógyító válaszban jelen kell lennie egy olyan döntésnek, amely az evangélium szerint nem hiányozhat, ez pedig a szegények előnyben részesítése (vö. Evangélii gaudium apostoli buzdítás 195.). Ez nem politikai döntés; sem ideológiai döntés, sem pártos döntés. A szegények előnyben részesítése az evangélium középpontjában áll. Jézus volt az első, aki ezt tette; hallottuk a Korintusiaknak írt levélből vett szakaszban, melyet a kihallgatás elején felolvastak (2Kor 8,1–2.9.). Ő, mivel gazdag volt, szegénnyé lett, hogy gazdagítson bennünket. Egy lett közülünk, és az evangélium középpontjában, Jézus örömhír-hirdetésének középpontjában ezért van ez a döntés.

Maga Krisztus, aki Isten, kiüresítette önmagát, hasonló-

vá vált az emberekhez; és nem kiváltságos életet, hanem szolgáló állapotot választott (vö. Fil 2,6–7). Azáltal, hogy szolgálta, semmivé tette önmagát. Egyszerű családban született és kézművesként dolgozott. Prédikáló tevékenységének kezdetén bejelentette, hogy Isten országában a szegények boldogok (vö. Mt 5,3; Lk 6,20; Evangélii gaudium 197.). A betegek, a szegények, a kirekesztettek között volt, Isten irgalmas szeretetével fordult feléjük (vö. A Katolikus Egyház katekizmus 2444.). Sokszor tisztátalanok ítélték, mert odament a betegekhez, a leprásokhoz, akik a korabeli törvény szerint tisztátalanok voltak. Kockázatot vállalt annak érdekében, hogy közel álljon a szegényekhez.

Ezért Jézus követőit arról lehet felismerni, hogy közel állnak a szegényekhez, a kicsinyekhez, a betegekhez és a rabokhoz, a kirekesztettekhez, az elfeledettekhez, az élelmet és ruhát nélkülözőkhöz (vö. Mt 25,31–36; A Katolikus Egyház katekizmus 2443.). Elolvashatjuk azt a híres szentírási szakaszt a mércéről, amely alapján mindannyian megítéljük. Mindannyian megítéljük! Ez Máté evangéliumának a 25. fejezete. Ez a kereszény hitelesség kulcskritériuma (vö. Gal 2,10; Evangélii gaudium 195.).

Egyesek tévesen azt gondolják, hogy csak kevés ember feladata, de valójában az egész Egyház küldetése – mondta Szent II. János Pál (vö. Szent II. János Pál: Sollicitudo rei socialis enciklika 42.). „Minden kereszény személy

és közösség arra hivatott, hogy Isten eszköze legyen a szegények felszabadításában és támogatásában” (Evangélii gaudium 187.).

A hit, a remény és a szeretet szükségszerűen arra ösztönöz bennünket, hogy a leginkább rászorulókat részesítsük előnyben (vö. Instrukció a „felszabadítási teológia” néhány aspektusáról 5. – Hittani Kongregáció, 1984), és ennek meg kell haladnia az amúgy szükséges segítségnyújtást is (vö. Evangélii gaudium 198.). Azt is magában foglalja ugyanis, hogy együtt járunk velük, engedjük, hogy ők evangelizáljanak minket, akik jól ismerik a szenvedő Krisztust, és engedjük magunkat „megfertőzni” az ő megmenekülési-üdvözülési tapasztalattól, bölcsességüktől és kreativitásuktól (vö. uo.).

A szegényekkel való osztozás azt jelenti, hogy gazdagítjuk egymást. És ha vannak beteg társadalmi struktúrák, amelyek megakadályozzák őket, hogy a jövőről álmodjanak, akkor együtt kell dolgozunk azon, hogy meggyógyítsuk és megváltoztassuk ezeket (vö. uo. 195.). És Krisztusnak a szeretete vezet el bennünket ehhez, aki a végsőig

désének gazdaságát segíthetjük elő, nem pedig a segélyezésen alapuló rendszert. Ezzel nem akarom elítélni a támogatást, a segítségnyújtó intézményes tettek fontosak. Gondoljunk az önkéntességre, amely az olasz egyház egyik legszebb struktúrája! De tovább kell lépni, és a problémákat kell megoldanunk, melyek segítségnyújtásra készítenek bennünket. Olyan gazdaságra van szükség, amely nem él olyan jogymódokkal, amelyek valójában mérgezik a társadalmat, mint például a tisztességes munkahelyek teremtésétől elszakított teljesítménynövelés (vö. Evangélii gaudium 204.).

Ez a fajta nyereség el van választva a realgazdaságtól, attól, aminek a köznap ember számára előnyösnek kellene lennie (vö. Laudato si’ enciklika 109.), és nemegyszer közbönsnek bizonyul a közös otthonnak okozott károkat okozó okok miatt (vö. Laudato si’ 158.), arra indít, hogy egy olyan gazdaságot gondoljunk el és tervezzünk meg, amelyben az emberek, különösen a legszegényebbek vannak a középpontban. De arra is ösztönöz bennünket, hogy úgy tervezzük meg a vírustól való kigyógyítást, hogy azoknak adunk elsőbbséget, akiknek leginkább szükségük van rá.

Szomorú lenne, ha a koronavírus elleni védőoltás során a leggazdagabbakat részesítenék előnyben! Szomorú lenne, ha ez a védőoltás annak vagy annak a nemzetnek a tulajdona lenne, és nem egyetemes, nem mindenki számára elérhető! És milyen botrány lenne, ha minden anyagi támogatás, melyet figyelemmel kísérhetünk – túlnyomórészt közpén-

zekből – olyan iparágak megsegítésére összpontosítana, amelyek nem járulnak hozzá a kirekesztettek bevonásához, az utolsók boldogulásának elősegítéséhez, a közjóhoz vagy a teremtés gondozásához (uo.). Ezek olyan kritériumok, amelyek alapján kiválaszthatjuk, mely iparágakat kell segíteni: azokat, amelyek hozzájárulnak a kirekesztettek bevonásához, az utolsók boldogulásának elősegítéséhez, a közjóhoz és a teremtés gondozásához. Négy kritérium.

Ha a vírus ismét egy, a szegények és a legkiszolgáltatottabbak számára igazságtalan világban kezdene erősebben terjedni, akkor meg kell változtatnunk ezt a világot. Jézus példáját követve kell ma cselekednünk – ő az átfogó isteni szeretet orvosa, vagyis a testi, társadalmi és lelki gyógyulás (vö. Jn 5,6–9), ő ugyanis így gyógyított –, hogy gyógyítani tudjuk azokat, akiket a nagy és látható társadalmi igazságtalanságok okoznak. Azt javasolom, hogy ezt Isten szeretetéből kiindulva tegyük, a perifériákat helyezve középpontba, és az utolsókat az első helyre. Ne felejtsetek el azt a mércét, amely alapján megítéljük majd: Máté 25. fejezete. Váltassuk ezt gyakorlattá a járvány utáni újakezdés során. És ebből a reménybe lehorgonyozott, és a hiten alapuló konkrét szeretetből egy egészségesebb világ lesz lehetséges! Ellenkező esetben rosszabb helyzetben kerülünk ki a válságból. Segítsen bennünket az Úr, és adjon erőt ahhoz, hogy jobbaként jöjjünk ki, és meg tudjunk felelni a mai világ igényeinek!

Fordította: Tózsér Endre SP
Fotó: Vatican News

Szabadítsák meg Mária alakját a maffia befolyásától

(Folytatás az 1. oldalról.)

Az eltorzított Mária-tisztelet egyik sajnálatos megnyilvánulása a hajlongás a bünszövetkezetek vezetőinek házáig elé kitett Mária-szobrok előtt. Levelében Ferenc pápa üdvözli a Nemzetközi Pápai Mária Akadémia szervezésében szeptember 18-ára tervezett tanulmányi nap előadóit és résztvevőit. Mint írja, a kezdeményezés nyíltan vállalt célja, hogy „hatékony válaszokat keressen ezekre a torz jelenségekre”, és főként kulturális tevékenység révén érzékeny tegye a lakosságot a Mária-tisztelettel kapcsolatos helyes felismerésekre. Ferenc pápa hangot ad annak az óhájának is, hogy „a Mária-kegyhelyek legyenek mindinkább az imádság, az evangéliumi cselekvés, a megtérés és a hiteles máriás lelkiség fellelővárai”.

A Vatikáni Rádió (Vatican News) munkatársa, Amedeo Lomonaco telefoninterjú készített Stefano Cecchin ferences atyával, a Nemzetközi Pápai Mária Akadémia elnökével.

Stefano Cecchin a beszélgetésben hangsúlyozta: a bünszövetkezetek megtévesztő Mária-tisztelete azt a célt szolgálja, hogy a Szűzanya tekintélyét felhasználva alávessék akaratuknak az egyszerű és hiszékeny embereket.

Az akadémia feladata abban áll, hogy megfelelő tájékoztatást adjon a népi vallásossághoz hozzátartozó egészség Mária-tiszteletéről.

Újból fel kell fedeznünk az eredeti vallási-kulturális örökséget az egész világon, de különösen itt, Olaszországban. Ehhez újra kell értékelnünk a hagyományokat, hogy a Mária-tiszteletet megőrizzük a maga eredeti tisztaságában és gazdagságában – hangsúlyozta az elnök. A vele készült interjú olvasható az alábbiakban.

Azoktól a szennyeződésektől kell megvédeni a máriás örökséget, amelyek rátapadtak az idők során?

– Az egyszerű, hiszékeny embereket, akiknek a vallásossága gyenge, könnyen manipulálhatják olyanok, akik igyekeznek bűnös célokra fel-

használni a hívek érzéseit. Akár mágikus gyógyítás formájában is megpróbálhatnak rájuk. Kihasználják az emberek nehézségeit, és „mágikus válaszokat” adnak a problémáikra, aminek természetesen meg kell fizetni az árát.

Súlyos visszaélések is kapcsolódhatnak Mária alakjához?

– Mária eltorzított alakját a bünszervezetek nemegyszer arra használják, hogy függésben, szolgaságban tartásuk az embereket. Máriaat „Istennek alávetett szolgaként” mutatják fel, aki beletörődik a hatalom alatt szenvedő Fia végzetébe. Innen ered ez az egész rab-szolgatartó dinamika, hiszen nem engedik, hogy a hívek igazi vallásosságot éljenek meg. Ezt az eltorzított vallásosságot át- meg átszövi a babonáság, a mágia és a megfélemlítő hatalom.

Ferenc pápa a levelében emlékeztet arra, hogy a Nemzetközi Pápai Mária Akadémia szervezetén belül létrejött egy ad hoc bizottság, amely a bünszövetkezetek és a Mária-tisztelet összefonódását

tanulmányozza, és célja, hogy a Mária-kultuszt megszabadítsa az alvilági szervezetek befolyásától.

– Ferenc pápa köszönetet mondott ezért a tevékenységünkért, és kérte, hogy folytassuk a munkát, annak a tanításnak a jegyében, mely szerint „Mária a béke útja a kultúrák között”. A továbbiakban szeretnénk kiterjeszteni és elmélyíteni tevékenységünket ügyészek, kriminológusok, rendőrségi és katonai szakemberek, állami és egyházi vezetők bevonásával. Reméljük, ez a sokoldalú együttműködés hasznos lesz a társadalom számára, ahogyan azt Ferenc pápa is várja tőlünk.

A bünszervezetek, főként az 'ndrangheta (Olaszország Calabria régiójában működő bünszövetkezet – a szerk.) rituális formákat is használ a tevékenysége során. Egyfajta eltorzult vallásos tisztelet következik ebből, ami olyan, mint valami rákos betegség. Ki lehet ezt irtani?

– Az emberek, a családok formálásán keresztül akarjuk ezt elérni, valódi kereszény

neveléssel. Ferenc pápa „az ember átfogó nevelésének” hívja ezt. Az első alapelv, hogy megfelelő és egészséges képzéssel segítsük az emberiséget, a társadalmat, a férfiakat és a nőket.

Nyugtalanító jelenség az is, hogy a körmenetek során az emberek meghajolnak a bünszövetkezetek vezetőinek házáig álló kegyképek és kegy-szobrok előtt.

– Ez nem vallás, ez babonáság. Hogyan értelmezhetjük az alvilági vallásosságát? Olyan valóságként, amelynek az Isten is alárendeli magát? Talán a Szűzanya is tiszteli a bünszervezetek vezetőit és védelmezőit? Ezzel a szokással azt a tévhitet akarják elültetni az emberekben, hogy az Isten is velük van. Kihasználják az emberek vallási érzékenységét, hogy megfosszák őket a szabadságuktól, és a rab-szolgáikká tegyék őket.

Szeptember 18-án új szabályokat állítanak fel.

– Igen, új utakat nyitunk és új tervek megvalósításába kezdünk. Már októberben kur-

zusokat indítunk az emberek tájékoztatására. Azt szeretnénk, hogy jövőre, a május 13-án rendezendő nemzeti találkozó alkalmával már beszámolhassunk ennek az új kezdeményezésnek a gyümölcseiről.

A Nemzetközi Pápai Mária Akadémia elődjét Carlo Balic ferences atya alapította 1946-ban a Boldogságos Szűz Máriával kapcsolatos kutatás és ismeretterjesztés szolgálatára. A szervezet összefogja a világ Mária-egyesületeit, főként a nemzetközi mariológiai kongresszusok révén. Szent XXIII. János pápa 1959. december 8-án emelte pápai rangra az intézményt, amely 1972-ben az Antonianum Pápai Egyetemhez kapcsolódott. Tagjai különböző kereszény felekezetekből való férfiak és nők. Létszáma legfeljebb nyolcvan fő lehet, közülük tíznek Rómában kell élnie. Szabályzatát Szent II. János Pál pápa 1997. január 9-én újította meg.

(A témához kapcsolódó írásunk a 11. oldalon olvasható.)

Forrás: Vatican News

(Folytatás az 1. oldalról.)

István atyának többször meg kellett küzdenie a hatalom embereivel, politikai és gazdasági vezetőkkel, műemléki felügyelőkkel, az építési osztály munkatársaival. Az általa elmesélt mindegyik történet azt mutatja, hogy nem félt kiállni a plébániája érdekeiért, és megvolt benne a kellő határozottság, amikor az Egyházat, a híveket kellett képviselnie. Felismerte a vissza nem térő lehetőségeket, és kész volt arra is, hogy számára ismeretlen területeken helytálljon. A temető felszámolásakor is váratlan és nehéz helybe került. Így mesél erről: „Bánya-feltárás kezdődött Szentlászlón, így elrendelték, hogy fel kell számolni a temetőt, és a földi maradványokat átszállítani az új temetőbe. Képzelték, mivel jár, ha az összes temetőt ki kell hantolni a sírból. Az első sorban nyugodtak a gyerekek, akik egy-két évvel korábban hunytak el balesetben, betegségben. Az ő sírjaikkal kezdték a felszámolást az ország különböző részeiből összeverbuált munkások. A hozzátartozók jelenlétében feltárták a sírt, egy csákánnyal felnyitották a koporsót, a megholt nyakába kötelel akasztották, kihúzták a holttestet, kitétték a földre, aztán elmentek a kocsmába. Nagyon elmérgesedett a helyzet a faluban. Az emberek kiszurkálták a temetkezési dolgozók autóját. A pesti vezérigazgató hozzám jött segítségért. Vállaltam, hogy lecsillapítom a hangulatot, de megmondtam, hogy ennek ára van. Így lett a plébániának fűtött hittanterme, mert addig csak a templomban tudtam leültetni a gyerekeket.”

A templomok, plébániák felújítására is az ő szolgálata alatt került sor. Elsőként a fenyőfői templom megmentésére gyűjtött. Fölkereste a környékről kitelepített svábokat Németországba, és tőlük kért segítséget. Adományaikból tudott megújulni a falu

barokk temploma. A gyiróti, a románi és a gici templom és plébániaépület felújítására pályázati úton nyert támogatást. A munkálatok mindenütt a hívek bevonásával folytak, mert az eredmény csak ott lesz teljes, ahol az emberek a magukénak érzik a templomukat, és tesznek is a fenntartásáért – vallja Horváth István.

A lelkipásztori szolgálatára visszatekintve szeretettel emlékezik a keze alatt felnőtt gyerekekre. 84-en tanultak egyházi iskolában, és négyen a papi hivatást választották – az egyikük sajnos halálos baleset áldozata lett. A plébánián gyakran megforduló egykori gyerekek közül ma van, aki szólista a Zeneakadémián. Öten játszanak orgonán, a legkisebb pedig egy nemzetközi orgonaversenyen különdíjat kapott Dublinban. István atya büszke az esküvőkre is, festménygyűjteménye egy-egy darabját szokta nászajándékba adni a fiataloknak. „Aranyos gyerekek, úgy látom, megállták a helyüket” – mondja István atya, és azt is elárulja, hogy a távolból figyelemmel kíséri a pályájuk alakulását. Öröm számára, amikor hazalátogatnak, és becsengetnek hozzá.

Minden napom ünnep

Találkozás az aranymisés Horváth Istvánnal

Az öt kis bakonyi faluban szinte észrevétlenül telt el negyvenkét év. „A hívek ragaszkodnak hozzám, azt mondták, nem engednek el. Én sem bírnék már máshova menni. Pedig 1978-ban ideiglenesen kerültem ide. Az itteni pap váratlanul külföldre ment, gyorsan kellett egy mozdítható ember, és engem küldtek Várpalotáról. Nem könnyen jöttem, mert a nyolc év alatt nagy fejlődést értünk el a kórssal az előző szolgálati helyemen, de Szentlászlón úgy fogadtak, mintha hazajöttem volna. Több győri bencés osztálytársam is innen származott, a szüleik nagy szeretettel vettek körül. Hamar megszerettem ezt a falut. Amikor helyezni akartak, mindig éppen egy nagyobb munka kellős közepén voltam, így azt kértem, várjanak, amíg befejezem.”

Papi pályája során István atya mindössze kétszer élte át az áthelyezéssel járó nehézségeket, de mint mondja, valahányszor újabb falut kapott a meglévők mellé, az is felért számára egy helyezéssel. „Mindegyik településen bajok voltak, pénzügyi nehézségek, lerobbant épületek. Ma az öt

templom olyan, mintha skatulyából húzták volna ki, a környék gyöngyszemei. Gazdaságilag mindenütt jól állunk. A hívek fizetik az egyházi adót, így tudunk tervezni. Vannak tartalékaink, pedig adóssággal vettem át az összes települést.”

fontos része a zene, és nagy gondot fordít arra, hogy a templomban megszólaló zene, ének igényes legyen. Büszkén mutatja a munkáit: kíséretet írt a *Szent vagy, Uram!* énekeskönyv összes olyan énekéhez, amelynél ez hiányzott. Megvan a kíséret az összes

Mihályi Norbert Jeromos OSB tihanyi perjel visszaemlékezése plébánosára

István atya eskette a szüleimet, és ő keresztelt engem is. Lelkipásztori szolgálata révén részesültem az elsődolgozásban és a bérálásban. Gyermekkoromban Bakonyzentlászlón virágzott a ministránsélet. Hetente legalább nyolc ministráns csoport váltotta egymást. Az egy utcában lakó fiúk és lányok hétköznap is rendszeresen jártak ministrálni. István atya komoly, visszafogott, csendes pap, az igazi plébános mintaképe számunkra. Ha jellemeznem kellene, akkor a precizitását, az igényességét és a rendszertét emelném ki. Egyik nagy erénye, hogy semmit nem erőltet a fiatalokra. Hárman is a papi hivatást választottuk, pedig soha nem éreztünk semmiféle nyomást, nem próbálta befolyásolni a döntésünket. Támogató figyelmét mindig szolidan fordította felénk. Sokaknak segített, hogy egyházi iskolába járhasanak. A lelkipásztorkodás szeretete biztosan az ő példája nyomán gyökerezett meg a hivatásomban. István atya emberekkel való kapcsolatát komolyság és a szó legjobb értelmében vett tisztaság jellemezte. István atya jól tudta, hogy a közösségben papként és felelősséget vállaló emberként kell jelen lennie. Én úgy láttam, hogy olyan ember szeretne lenni, akire a nehéz gondok, a nagy problémák idején is számítani lehet. A mentalitását néhányan távolságtartásként értelmezték. Ám akik az éves zárandokútjain részt vettek, azok megismerhették a humorát, a kedvességét és a figyelmességét is.

Heti rend szerint végzi az öt falu lelkipásztori ellátását. Szentlászlón, Fenyőfőn, Gyiróton, Romádon és Gicen minden hétfőn van szentmise, emellett pedig alkalmanként keresztelők, esküvők, temetések. A sokszínű és eleven közösségi élet jeles eseményei a nagy gonddal megtartott ünnepek, az évente szervezett világtúra zárandoklatok, a vendégkórusok látogatásai, a hangversenyek. Szentlászlón is aktív a templomi kórus. István atya életének

zoltárához is, a kántorok számára pedig összeállított egy prelúdiümöt.

Bár kis falvakról van szó – Szentlászlón kétezren, Romádon, Fenyőfőn, Gyiróton és Gicen mindössze pár száz ember él –, a feladat mégis sok. István atyának nincs szabadnapja, szabadideje pedig csak akkor, amikor csinál magának. Úgy tartja, a munkát el kell végezni, az adott hétre kitűzött feladatok nem maradhatnak el. Eddig mindössze két-három olyan alkalom volt,

amikor az időjárás megakadályozta, hogy eljusson a hétvégi szentmisére. Szeret csendben dolgozni, a hétvégi prédikációra hosszan készül, és mint mondja, a legjobb gondolatai általában fűnyírás közben támadnak. Havonta hazalátogat a szülőfalujába, Peresztegre. Ilyenkor fölkeresi az ismerőseit, és kimegy a temetőbe is. „Megnyugvást ad, ha elmegyek a szüleim és a nővérem sírjához” – mondja. A magány számára ismeretlen fogalom, de szereti az egyedüllétet. Szerinte a pap feladata, hogy megszólítsa az embereket. „A mindennapi életvitel során a postán, a boltban gyakran találkozunk. Nem kell nagyokat mondani. Csak egyszerűen ráköszönni az emberekre egy-egy „de régen láttam”-mal, és megkérdezni tőlük, hogy vannak. Szívesen mesélnek.”

István atya szülőfalujából huszonheten mentek papnak. Plébános tanácsára a családja a győri bencésekhez küldte tanulni. „A gimnáziumban nagyon sok mindent kaptam a tanáraimtól. Kinyíltam a világra, közösségben élhettem. Öntudatot neveltek belénk, és a tanárok meghatározó életpéldát mutattak fel. Ott ivódott belém a zene szeretete is” – tekint vissza a bencéseknél töltött évekre. Az érettségi után rögtön a szemináriumba jelentkezett, tizennégy társával együtt. Mivel túl sokan lettek volna a győri szemináriumban, így az Állami Egyháziügyi Hivatal parancsára felmorzsolták az évfolyamot. István atya Szegedre került, itt végezte el a tanulmányait. „A papság iránti vonzódás gyerekkorom óta megvolt bennem. Szívesen jártam templomba, örömmel ministráltam. Hetedikben már orgonálni próbáltam. Fel sem merült bennem más hivatás gondolata, egyértelmű volt számomra, hogy ezt akarom csinálni, és egész életemben jól éreztem magam ebben a szolgálatban.”

Trautwein Éva
Fotó: Lambert Attila

(Folytatás az 1. oldalról.)

Kovács Gergely érsek a szentmise elején köszöntötte a jelenlévőket, majd arról beszélt, milyen nagy öröm az egyházmegye számára, hogy új segédpüspöke van. A főpásztor arra kérte a jelenlévőket, hordozzák imáikban az új segédpüspököt, hogy Isten eszköze lehessen az Egyház és a hívek számára.

Az evangélium felolvasása után következett a szentelés szertartása, a jelölt bemutatása, illetve a pápai bulia ismertetése. Miguel Maury Buendia romániai apostoli nuncius latinul, Lukács Imre-Róbert, a Gyulafehérvári Főegyházmegye általános helynöke pedig magyarul olvasta fel Ferenc pápa kinevező okiratát.

A jelölt bemutatása után elhangzott a főszentelő beszéde. Homíliájában Kovács Gergely érsek hangsúlyozta: az egyházzal röviden és frapánisan fogalmazz, amikor a segédpüspök szolgálatáról szól. Ezt mondja: a segédpüspök a megyéspüspök gondjának megosztására hivatott. A püspököt pedig arra inti *Az egyházi törvénykönyv*, hogy a jelentősebb – különösen a lelkipásztori jellegű – kérdések mérlegelésekor kérje ki mindenekelőtt a segédpüspöke véleményét.

Tavaly októberben Ferenc pápa egy kedves máltai egykori évfolyamtársamat és három társát szentelte püspökké a római Szent Péter-

Püspökszentelés Csíksomlyón

Kerekes László segédpüspök: Isten rántott bele a táncba, ő vezet

bazilikában – folytatta beszédét a főpásztor. – A Szentatya szentbeszédében arra emlékeztette őket, hogy nem a maguk számára lettek kiválasztva, hanem Istennek. A püspökség szolgálatot jelent, nem pedig méltóságot. Ferenc pápa a lelkipüspököt kötelezte: a Jó Pásztor példáját követve mindig törekedjenek arra, hogy közel álljanak Istenhez az imádságban, közel legyenek a papjaikhoz, valamint a néphez, nem feledve, hogy maguk is a nyájából lettek kiválasztva – mondta homíliájában az érsek.

A szentbeszéd elhangzása után Kerekes László ígéretet tett arra, hogy az Egyház szándéka és előírásai szerint végzi majd főpásztori szolgálatát. A kegytemplomban ezután felhangzott a Mindenszentek litániája, majd a kiegészítő és a felszentelőima után a szertartás egy jelképes mozzanata következett: az evangéliumkönyv, a püspöki gyűrű, a mitra és a pástort bot átadása. A szentelés után a mise hátralevő részét már az új segédpüspök mutatta be.

Kerekes László az ünnepi liturgia végén köszönetet mondott a jelenlé-

vőknek, a püspöki kar tagjainak, a testvéregyházak, a civil hatóságok képviselőinek és mindenkinek, aki részt vett a szentmise előkészítésében és lebonyolításában.

Hálaadó beszédében ezután a következőket mondta: Keresztény hivatásunk nagyszerűségét sokszor oly kevésbé tudjuk értékelni! Nehezen látjuk meg magasságát és mélységét. Így vagyunk a papi hivatásunkkal is. Nagyon sok szent és misztikus csodálatosan beszél a papi hivatás méltóságáról.

Hasonló a helyzet a püspöki szolgálattal is. Kispap koromban mindig döbbenettel hallgattam, amikor a püspöki szentmisén a kánonban így imádkozott a főpásztor: „engem, méltatlan szolgádat...” Egész hivatásunk az önzetlen szeretetről szól. Válasz ez arra a mérhetetlen nagy szeretetre, amivel Isten szereti az embert, és aminek bizonyosságaként Jézus Krisztusban feláldozta magát értünk.

Jelmondatomként azt az evangéliumi szakaszt választottam, amelyben Szent Péter apostol felel Jézus kérdésére: „Szeretsz te engem? – Uram, te tudod, hogy szeretlek.” (Jn 21,15–17) Ez a párbeszéd arra a felis-

merésre vezetett, hogy az életünknek ilyen szeretetválasszal kell lennie.

Az idők jelei mindig megmutatják, hol és mikor kell választ adnunk a jézusi kérdésre. A megboldogult augsburgi érsek, Josef Stimpflét (1926–1996), a nagy püspököt sok támadás érte, de ő mindig megőrizte a nyugalmát és a jó kedélyét. Egyszer megkérdezték tőle, mi ennek a titka, mire így felelt: „Én úgy nézem az életet, mint a páros tancot. Amikor két ember együtt táncol, az egyik mindig vezet, a másik pedig követi őt, egyébként letaposnák egymás lábát. Rájöttem arra, hogy Isten az, aki vezet, engem is ő rántott bele a táncba, én csak hagyom, hogy vezessen.”

A szentmise utolsó mozzanataként a Romániai Katolikus Püspöki Konferencia részéről Lucian Mureșan görögkatolikus bíboros nagyérsek köszöntését, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia részéről pedig Veres András elnök, győri megyéspüspök üzenetét olvasták fel. Victor Opaschi román vallásügyi államtitkár az állami hatóságok üdvözlő szavait tolmácsolta, és gyümölcscsőző együttműködést kért az új segédpüspöktől.

A szentmise végén Kerekes László segédpüspök a Csíksomlyói Szűzanya kegyesobrá előtt imádkozott.

Forrás: RomKat.ro
Fotó: MTI

A BIBLIA ÜZENETE

Testvérnek lenni és úgy élni

Mt 18,15–20

Szent Máté evangélista gyakran használja evangéliumában a *testvér* szót (pl. Mt 4,18.21; 5,22–24.47; 7,3–5; 10,2; 18,15). Ezzel azt akarja hangsúlyozni, hogy az Egyház testvéri közösség. A Jézus Krisztusba vetett hit és a keresztség (Mt 28,19–20), illetve a mennyei Atya akaratának megcselekvése által Jézus és egymás testvéreivé válnak a keresztyének (Mt 12,48–50). Ezzel összhangban *Az emberi testvériségről* című dokumentum (amelyet 2019. február 4-én írt alá Abu-Dzabiban Ferenc pápa és az al-Azhar Egyetem szunnita nagymámja, *Ahmed et-Tajjeb – a szerk.*), így fogalmaz előszavában: „A hit arra tanítja a hívőt, hogy testvért lásson a másik emberben, akit szeretnie és támogatnia kell.” A mai evangéliumi részletben az Úr Jézus arra mutat rá, mit is jelent ez.

Először is azt jelenti, hogy a másik emberben, különösen a legszegényebben, fölfedezem a testvéremet, akiért lehetőség szerint felelősséget vállalok. Vagyis nem maradok közömbös iránta, hanem érdekel az élete, a sorsa, az, hogy mi történik vele. Ha látom, hogy valami rosszat tesz, ha bűnt követ el, nem hagyom rá, hanem alkalmas időben gyengéd és szelíd szeretettel figyelmeztetem. Imádkozom érte. Nemet mondom a pletykára, a megszólásra, és igent mondom a testvéri feddésre a fokozatosság evangéliumi elvét követve (Mt 18,15–17). Mindezt azért teszem, hogy testvérem megtérjen, és visszataláljon a helyes útra. Az ilyen jellegű figyelmeztetés, tanítás Jézus, az irgalom és az igazságban megmutatókozó figyelmes szeretet kifejeződése, amely a bűnt elutasítja, de a bűnösnek mindig felmutatja a megtérés lehetőségét.

Emellett hangsúlyozza az isteni Mester, hogy testvérnek lenni azt is jelenti: felelősséget vállalok a tettemért, a beszédemért. Mivel minden cselekedetemnek és szavamnak hatása van a közvetlen és a közvetett környezete-

temre, a testvéreimre, sőt a halál utáni sorunkra is – hiszen, amit teszünk és mondunk, az vagy építi, vagy rombolja embertársaimat –, ezért nem mindegy, hogyan élek, miként nyilvánulok meg. A tanúságtétel közelebb vihet másokat Jézushoz és így az üdvösséghez. Ugyanakkor a nem krisztusi életvitel megbotránkozthatja a környezetemben lévőket, és ezáltal eltávolíthat másokat az Úrtól. A Mester mindezzel nem félelmet akar elültetni bennem, hanem arra hív, hogy felelősséggel, derűvel és reménnyel éljem a keresztyén életet, annak tudatában, hogy az utolsó ítéleten az Úr a szeretetem alapján fog megítélni, szeretettel és szeretetből (Mt 18,18; 25,31–46).

Jézus végül rámutat, hogy testvérnek lenni azt is jelenti: törekszem rá, hogy felelősen építsem az egymással való közösséget és egységet, amelynek alapja Jézus Krisztus. (Ennek jelentőségét gyakran hangsúlyozta nekünk a szemináriumi évek során *Bíró László* püspök, és magam is tapasztalom, mennyire fontos.) Öröm tehát tudni, hogy az emberek közötti testvéri egység forrása Isten Fia, aki emberré lett, és aki ezáltal minden emberrel közösséget vállalt. Ez a testvéri közösség – fogalmaz *XVI. Benedek* pápa – a keresztyén ember boldogságának oka, mert tudjuk, hogy nem vagyunk magunkra hagyva. Hiszen velünk van Jézus Krisztus és velünk vannak a testvéreink is (Mt 18,19–20).

Tanuljunk meg Jézus Krisztustól, isteni testvérünkötől, hogy mit jelent testvérnek lenni és testvérként élni. Hálás szívvel ünnepeljük ezt az örömhírt, és ennek fényében, mint szorgalmas kézművesek, építsük bátor szelídséggel a testvériség kultúráját az egész emberiség nagy családjában, ahogyan Ferenc pápa kéri.

Nyúl Viktor

GÖRÖGKATOLIKUS LELKISÉG

Evangéliumi öröm

Kár, hogy manapság (igaz, már a VIII. század óta) a pap csendben imádkozza a szent liturgia végén az Úrhoz: „Töltsd be örömmel és vígsággal szívünket mindig, most és mindenkor és örökkön örökké.” Ha hangosan szólna, jobban tudatosíthatnánk, hogy megváltott és keresztyén emberként örömből élünk. Az evangéliumi örömhírből. Az evangéliumi szakasz (Mt 22,1–14), bár tükör által és homályosan, de bepillantást enged ebbe az örömben a menyegzői lakoma képében. Látszólagos elmentmondásossága ellenére is így van ez, hiszen végül a király, a mennyei Atya akaratá teljesedik, „a menyegzős terem megtelt”. Az apostoli szakaszban (2Kor 1,21–2,4) szintén az örömről hallunk, bár a korintusi közösségben előforduló nehézségek miatt itt is felfedezhető némi ellentmondásosság. Tekintsük át, hogy mit tanít Pál apostol.

Így ír korintusi híveinek: „örömtölkben szeretnénk közreműködni” (2Kor 1,24). Hát nem ez az igazi apostoli munka? Nem uralkodni kíván a hívein, hanem az örömet árasztani feléjük. A hitük ugyanis már szilárd, mert megalapozta a krisztusi tanítással. Isten már megpecsételte, megerősítette Krisztusban, és fölkenete őket a Lélekkel. Már megváltottságuk biztos tudatában élhetnek, reménykedve várhatják a beteljesülést, így csak az ezen való örvendezés marad hátra. Amint a filippi híveinek is megírta Szent Pál: „Örüljétek az Úrban, és ismét mondom, örüljétek” (Fil 4,4). Milyen jó volna, ha a mai keresztyének – és köztük mi is – az evangéliumi öröm emberei lennénk!

Az apostol azután a nehézségekkel is szembenéz, amikor a következőket írja: „nem szomorúságomban megyek hozzátok” (2Kor 2,1). Tudjuk, hogy ismeri a gondokat, amelyek az általa alapított korintusi közösségben fölmerültek. Több alkalommal írt róla nekik. De nem szomorúságot akar vinni közéjük, hanem örömet. Úgy, hogy ő maga is örül. Amint az ókori latin közmondás mondja: „Similis simili gaudet”, vagyis „A hasonló a hasonlóan

örül.” Milyen jó volna, ha a mai keresztyének – és köztük mi is – örömet tudnánk árasztani másokra. Mert, bizony, a szomorúságot is könnyű átragasztani a környezetünkben lévőkre, talán még könnyebb, mint az igazi örömet. De miért ne csatlakoznánk *Szárvi Szent Szerafimhoz*, aki az 1800-as évek elején a következőt mondta: „Krisztus, örömem, feltámadt!”

Az apostol tanításának *összegzését* itt találjuk: „az én örömöm a ti örömtölk is” (2Kor 2,3). Igen, ezt akarja elérni. S hogy nem csupán emberi örömről szól, amely közte és a hívei között kialakult, az a szakasz egészéből kitérni. Együtt sírni a sírókkal, együtt bánkódnunk a bánkódókkal – ez is szép emberi cselekedet. De ha magasabb szempontot hordoz, a lehetséges üdvösség örömteli ígértét és a pártoskodások miatt az elvettetés veszélyén való bánkódást, akkor nyer igazi értelmet. Akkor válik valódi evangéliumi örömhírré. Mert Krisztusunk feltámadt, és ez a legnagyobb örömünk.

Még ha hangosan nem halljuk is a szent liturgia végén, érdemes tudatosítanunk magunkban az evangéliumi örömhírt, amellyel betölti a szívünket Üdvözítőnk.

Ivancsó István

SEPTEMBER 6., ÉVKÖZI 23. VASÁRNAP (Zakariás, Beáta, Zakaria) – Ez 33,7–10 (*Ha nem teszel semmit, hogy az istentelent visszatérítsd útjáról, vérét téled kérem számon.*) – Róm 13,8–10 (*A törvény teljessége a szeretet.*) – Mt 18,15–20 (*Ha hallgat rád, megnyerted testvéredet.*) – **Zsolozsma:** III. zsoltsárhét – **Énekrend:** Ho 232 – EE 590, Ho 232 – EE 146, Ho 131 – EE 595, Ho 152 – EE 189.

SEPTEMBER 7., HÉTFŐ – SZENT MÁRK, ISTVÁN ÉS MENYHÉRT ÁLDÓZÓPAPOK, KASSAI VÉRTANÚK ÜNNEPE – Bölcs 3,1–9 – Mt 10,28–33.

SEPTEMBER 8., KEDD – SZŰZ MÁRIA SZÜLETÉSÉNEK ÜNNEPE (KISBOLDOGASSZONY) (Mária, Adrien) – Mik 5,1–4a vagy Róm 8,28–30 – Mt 1,1–16.18–23 vagy Mt 1,18–23. – **Énekrend:** Ho 173 – EE 646, Ho 173 – EE 228, Ho 137 – EE 643, Ho 169 – EE 291

SEPTEMBER 9., SZERDA – Claver Szent Péter áldozópap

SZENTMISE-KOMMENTÁR

Népet gyűjtesz magad köré...

Az Úr imájának egyik avatott kommentátora, *Gerhard Lohfink* értelmezése szerint a Jézus által ránk bízott imádság első kérése, amely úgy hangzik: „szenteltesd meg a te neved”, valójában azt jelenti: gyűjtsd egybe a te népedet. Jézus az általa kiválasztott tizenkét tanítványra úgy tekint, mint majd az idők végezetén az Atya által egyetlen nagy családba összegyűjtött emberiség zsenyéjére. Velük kezdődnek a végidők, Isten országának beteljesedése.

Az Eucharisztia ünneplésére egybegyűlő első keresztyén nemzedékek tehát méltán látták saját gyülekezeteikben Malakiás próféciájának beteljesülését: „De napkeltétől napnyugtáig nagy az én nevem a népek között. Jó illatú áldozatot mutatnak be mindegyik, tiszta ételáldozatot a nevemnek. Mert nagy az én nevem a népek között – mondja a Seregek Ura.” (Mal 1,11) Isten egybegyűjti szétszóródott népét, így mutatja meg már itt és most nevének szentségét, hatalmát és szeretetét. Az Eucharisziát ünneplő Egyház prófétai jele, eszköze és megvalósulása ennek a nagy idők végén történő egybegyűjtésnek.

Malakiásnak ez a próféciája megjelenik az Egyház mai ünneplésében, a III. euchariszi-

kus imának a *Szent vagy* éneklését követő imádságában: „Valóban szent vagy, Istenünk, és méltán dicsóít téged alkotásod, az egész teremtet világ, mert Fiad, a mi Urunk, Jézus Krisztus által, a Szentlélek erejével éltetsz és megszentelsz mindent, és népet gyűjtesz magad köré szüntelen, hogy napkelettől napnyugtáig tiszta áldozatot mutasson be neked.” Ez a szöveg az ősi alexandriai hagyományból származik, a benne lévő Malakiás-idézet már ennek az imának egy III. századi töredékében is ott van.

Amikor elhatározzuk, hogy elindulunk a szentmisére, ne gondoljuk, hogy ez pusztán a mi akaratunk, döntésünk. Az, ahogyan felkészülünk, ünneplőt öltünk, kilépünk otthonaink kapuján, hogy sok helyről elindulva, s végül egy helyen összegyűlve hálaáldozatot mutassunk be: ez Isten végidőbeli, itt és most végbemenő nagy tettének egy piciny, de fontos töredéke. Ezekből áll össze az Eucharisztia kenyere, ahogyan egy nagyon ősi keresztyén szöveg, a *Didakhé* fogalmaz: „Ahogyan e kenyértöredékek szét voltak szóródva a hegyeken, és egygyé váltak összegyűjtve, úgy gyűljön össze Egyházad Királyságodban a föld határaitól!”

Fehérvári Jákó OSB

A HÉT SZENTJE

Boldog Ozanam Frigyes

Szeptember 9.

Ő volt az ötödik a család tizennégy gyermeke között – csak hárman érték meg a felnőttkort. Lyonban nevelkedett, és már középiskolásként érdeklődéssel fordult a kor forrongó szellemi irányzatai felé. Fialat éveiben átesett a kételkedés és a szellemi bizonytalanság korszakán, de filozófiatanára, *Noirót* abbé megszilárdította hitét. Tanulmányait Párizsban, a Sorbonne-on folytatta, a jogi karon. Közéleti kapcsolatba került a neokatolikus mozgalommal, elsősorban a matematikus-fizikus *André-Marie Ampère-en* keresztül, aki egy ideig szállásadója volt. Elkezdett újságírást is tanulni, és munkatársa lett a *La Tribune Catholique* című lapnak, amely később *L'Univers* címmel jelent meg.

Frédéric Ozanam 1832-ben létrehozott egy társaságot a Sorbonne-on, melynek tagjai rendszeresen összejöttek, beszélgettek, és amikor pestis tört ki Párizsban, elmentek a város szegénynegyedeibe, látogatták a betegeket, élelmet, könyveket vittek a rászorulóknak. A járvány 1832 márciusában tört ki: háromezren fertőződtek meg, ezerkétszázán vesztették életüket.

A következő évben hivatalosan is megalakult a Páli Szent Vince Társaság. Az alapító így foglalta össze szándékát: „Szeretném az egész világot befoglalni egy jótékonyági hálózatba.” A társaság célja az volt, hogy anyagi és lelki segítségnyújtással javítson a rossz sorsú családok, az idősek, az elhagyott gyermekek, betegek, testi és szellemi sérültek szociális körülményein, és közvetítse számukra Isten irgalmas szeretetét.

Boldog Frigyes 1836-ban szerezte meg a jogi diplomát és két év elteltével a doktori fokozatot – disszertációját *Dantéból* írta. Lyonban kapott professzori állást, majd 1840-től a Sorbonne-on volt adjunktus.

Közben a Páli Szent Vince Társaságot sem hanyagolta el; 1841-ben Párizsban már huszonöt, az ország többi részén harminc közösség, úgynevezett konferencia működött, összesen kétezer taggal. 1845-től a mozgalom Németországra is áterjedt.

Fölvetődött benne a szerzetesi hivatás gondolata, de végül lelkivezetője tanácsára a világban maradt, és folytatta tudományos pályáját. 1841-ben feleségül vette *Amélie Soulaucroix-t*, és hamarosan megszületett lányuk, *Marie*.

1844-ben a Sorbonne egyetemi tanárává nevezték ki. Publikációiban, előadásaiban mindig megjelenik a transzcendensre való kitekintés. A XIX. század első felében a francia neokatolikus mozgalom egyik vezető gondolkodója volt. A keresztyéndemokrata elvek szószólójaként hirdette: az Egyház alkalmazkodik a megváltozott politikai és társadalmi viszonyokhoz, és a szegények mellett áll.

Az 1848-as franciaországi forradalom idején egy időre ismét visszatért az újságíráshoz, és szerepet vállalt a társadalmi változások előmozdításában. Bizakodva nézett a jövő elé, ám ekkor egészsége már egyre romlott, vesetuberkulózisban szenvedett. 1852-ben Olaszországba utazott gyógykezelésre, ám a betegséget nem tudta legyőzni.

L. K.

A hét liturgiája

A év

SEPTEMBER 12., SZOMBAT – Szűz Mária szent nevének emléknapja (Irma) – 1Kor 10,14–22 – Lk 6,43–49 vagy Gal 4,4–7 vagy Ef 1,3–6.11–12 – Lk 1,39–47

SEPTEMBER 13., ÉVKÖZI 24. VASÁRNAP (Arany-szajú Szent János püspök és egyháztanító, Krizosztom, Kornél) – Sir 27,30 – 28,7 (*Bocsásd meg a másik embernek, ha vétett, imádkozzál, és neked is megbocsátják vétkeid.*) – Róm 14,7–9 (*Akár élünk, akár halunk, mindig az Úréi vagyunk.*) – Mt 18,21–35 (*Nem mondom, hogy hétszer bocsáss meg, hanem hetvenszer hétszer.*) – **Zsolozsma:** IV. zsoltsárhét – **Énekrend:** Ho 222 – EE 592, Ho 222 – EE 153, Ho 123 – EE 540, Ho 192 – EE 233.

emléknapja (Ádám, Szergiusz) – 1Kor 7,25–31 – Lk 6,20–26.

SEPTEMBER 10., CSÜTÖRTÖK (Tolentinói Miklós, Nikolett, Hunor) – 1Kor 8,1b–7.11–13 – Lk 6,27–38.

SEPTEMBER 11., PÉNTEK (Teodóra, Igor, Jácint) – 1Kor 9,16–19.22b–27 – Lk 6,39–42.

Vác: Piarista Kilátó Központ a sérült fiatalokért

Helytörténeti, kulturális, oktatási és idegenforgalmi vonatkozásban is kiemelkedő jelentőségű esemény helyszíne volt augusztus 25-én a volt ferences rendház Vácon. Marton Zsolt megyéspüspök megáldotta a fogyatékossgal élő fiatalok esélyeit növelő Piarista Kilátó Központot.

A kívül-belül felújított patinás épület – a kormány több mint kétmilliárd forint összegű támogatása révén – pályaeorientációs és munkaerőpiaci fejlesztő, módszertani központ lett, és merőben új funkciót kapott: fogyatékossgal élő fiatalok esélyegyenlőségét segíti. Az intézmény rövid neve Piarista Kilátó Központ.

A kormány részéről Rétvári Bence, a térség országgyűlési képviselője; Latorcai Csaba, az Emberi Erőforrások Minisztériumának közgazdasági felelős államtitkára és Schanda Tamás, az Innovációs és Technológiai Minisztérium parlamenti és stratégiai államtitkára méltatta a beruházás jelentőségét.

A piarista rendet alapító Kalazanci Szent József liturgikus emléknapján tartott eseményen Marton Zsolt megyéspüspök az áldás előtt megjegyezte: egykori piarista diákként szent elfogultsággal áll itt, amikor abban az ajándékban részesül, hogy Isten áldását közvetítheti az épületkomplexumra, amely a jövő felé tekintés szimbóluma.

„A teremtő Isten a saját képmására alkotta az embert, és arra hívott bennünket, hogy munkánkkal legyünk társai a teremtés folyamatában. A munka így nem csupán az anyagi biztonság megteremtésének alapvető eszköze az ember számára, hanem egyúttal istenképességünk megélése, sőt Teremtőnk dicsőítése. Minden fiatal számára fontos, hogy megtalálja a neki igazán megfelelő hivatást és munkát, azt, amely kedves Isten számára, hasznos a társadalomnak és az illető személyiségének is megfelel. Minden olyan tevékenység tehát, amely támogatja a fiatalokat a tanulmányaikban, életútjuk és munkájuk megtalálásában, az irtalmas és szerető Krisztus pásztori munkájának folytatása. Különösen akkor, amikor ez a segítségnyújtás a fogyatékossgal

gal élő vagy a kallódó fiatalok helyzetének javítását tűzi célul maga elé. Méltó tehát, hogy az Egyház lelkipásztori támogató feladatát magas színvonalon ellátó új pályaeorientációs és fejlesztő központra, az egykori ferences kolostorra Isten áldását kérjük” – fogalmazott beszédében Marton Zsolt. A főpásztor ezután Szent Máté evangéliumából olvasott fel egy, az alkalomhoz illő részletet.

A Piarista Kilátó Központ az életpálya kiteljesedését segítő egyéni és csoportos foglalkozásokat kínál a különös személyes figyelmet

igénylő gyermekek és fiatalok sikeres életpályadöntéseinek meghozatalához, életcéljuk, egyéni életútjuk kiteljesítéséhez.

A központ olyan inspiratív, elfogadó, alkotásra ösztönző közösségi teret szeretne működtetni, amely hozzájárul a társadalmi és szakmai közösségi párbeszéd megerősödéséhez, együttműködések létrejöttéhez. Emellett az életpálya-tervezésben érintettek bevonásával, közösségi élmények által teret kínál az innovációknak, a kísérletezésnek és az alkotásnak.

A központ a célcsoportjába tartozó fiatalok sikeres és tartós munkaerőpiaci beilleszkedése érdekében szakmai hálózatok kialakítását kezdeményezi és szervezi, továbbá együttműködési megállapodások és stratégiai partnerségek megteremtésével biztosítja a hozzá forduló fiatalok teljes körű ellátásának lehetőségét.

Forrás és fotó: Ribáry Zoltán/Váci Egyházmegye

Új orgonát építettek a soproni orsolyitáknál

Veres András megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke augusztus 23-án ünnepi szentmise keretében megáldotta a soproni Szeplőtelen Fogantatás orsolyita templom új orgonáját és restaurált padjait. A misét együtt ünnepelték a pap testvérek, az orsolyita nővérek és a hívő közösség.

A 156 éves templomi padok felújításának szándéka először három évvel ezelőtt került szóba. A rengeteg adakozó felajánlásainak kö-

szében fontos szerepük volt a templomi gyűjtéseknek. Emellett a Szent Orsolya Gimnázium szülői választmánya, a 2018-ban, illetve 2019-ben elsőáldozó és bérházasok gyerekei családjai, a kisvárdai orsolyita nővérek és számtalan jótevő is támogatta a felújítást.

A szentmisén Veres András megyéspüspök a templom új sípos orgonáját is megáldotta. A Pap Zoltán székelyudvarhelyi orgonaépítő mester műhelyéből kikerült kétmanuális, 15 regiszteres, mechanikus csúszkaladás hangszer egyetlen család önzetlen adományaként készült el. 156 év óta ez a templom első orgonája.

„Mindez megvalósíthatatlan álmoknak tűnt, most azonban az adakozókon keresztül a Jóisten megajándékozta a közösségünket. Hiszem, hogy a sok nagylelkű támogatás és a segítőkészség annak a ragaszkodásnak és szeretetnek a kifejeződése, amivel sokak ehhez a templomhoz és ehhez a közösséghez tartozónak vallják magukat” – fogalmazott Kovács Gergő Vilmos templomigazgató.

Az augusztus végi ünnep agapéval zárult, ahol baráti beszélgetések mellett tovább épülhetett a közösség.

Forrás: Győri Egyházmegye Fotó: Sopron Média

szönhetően idén nyár végére elkészülhetett a teljes templomi padrendszer restaurálása. A munkálatokhoz szükséges forrás előteremté-

Olajszentelés és a bazilika felszentelésének ünnepe

Az esztergomi Nagyboldogasszony- és Szent Adalbert-főszékesegyház felszentelésének évfordulóján, augusztus 31-én Erdő Péter bíboros, prímás mutatott be ünnepi szentmisét. A szertartás keretében tartották az olajszentelést, amire nagycsütörtökön a koronavírus-járvány miatt nem került sor a főegyházmegyében.

Erdő Péter bíboros az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye papságával és az egyházmegye területén szolgáló szerzetes papokkal együtt mutatta be a szentmisét, amelyen Mohos Gábor segédpüspök, valamint a főegyházmegye papsága koncelebrált. A főegyházmegye diakónusai is részt vettek az ünnepségen. A szentmisét a járványügyi óvintézkedéseket betartva ünnepelték.

Homíliájában a bíboros a következőket mondta:

Magáról az Egyházzal mint látható közösségről is újra meg újra azt mondják a történelem során, hogy gyámoltalan, nem jól van megszervezve. Biztos, hogy mindig van javítanivaló a szervezeti életünkben is. De az is biztos, hogy nem pusztán e világi szervezet vagyunk. Nem voltunk tökéletesek az üldözések korában a temetkezésben. A feudalizmus idején nem voltunk tökéletes hűbéresek sem, mert ragaszkodtunk például ahhoz, hogy a püspökök és a papok a küldetésüket az Egyháztól kapják, ne a királytól vagy a földesúrtól. Nem vagyunk tökéletesek a kapitalista vállalkozások eszményei szerint sem. Sok mindent észszerűsítünk, de a célunk mégsem pusztán e világi törekvés.

Papi létünket a küldetés, az örömhír határozza meg. Ma is, mint számtalanszor a történelem során, sokan távolinak, megfoghatatlannak érzik az örömhír lényegét. Mi az, hogy feltámadás? Mit jelent számunkra az örök élet? Szeretnénk-e egyáltalán örökké élni?

Simone de Beauvoir izgalmas regényben játszik el a gondolattal, hogy milyen borzalmas is lenne, ha valaki nem volna képes meghalni itt a földön. Mindez azt sugallja, hogy életünknek természetes, szükséges, sőt kívánatos része, illelő és kellő befejezése a halál. Igaza is volna az írónőnek, ha az emberi élet szintere csak ez a világ lenne, ha pusztán biológiai lények volnánk. Az örömhír azonban az, hogy nem ez a földi élet hosszabbodik meg a végtelenségig, hanem egy olyan dimenzióban várjuk személyes örök életünket, amely nincs alávétve a romlandóságnak – mondta a bíboros.

A homília elhangzása után az állandó diakónusok fémedényekben vitték a főpásztor elé

a szentelésre előkészített olajokat: a keresztelező olaját, a szent krizmához való olaját és a betegek olaját. A keresztelező és a betegek olaját a bíboros megáldotta, a krizmához való olaját pedig megszentelte.

A jelen lévő papok ezután együtt végezték az Eucharisztia liturgiáját.

Az áldás elhangzása után a diakónusok, a papság, a püspökök és a főpásztor ünnepélyes kivonulás keretében hagyták el a templomot, és magukkal vitték a megáldott és megszentelt olajokat.

Kuzmányi István Fotó: Merényi Zita

„Vonj sugaradba Istenem!”

Veres András megáldotta a felújított gyálókai templomot

Veres András győri megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke augusztus 22-én, szombaton megáldotta a kívül-belül megújult gyálókai Keresztelő Szent János-templomot.

Az ünnepi szentmise a Győr-Moson-Sopron megyei templom megáldásával vette kezdetét. A püspök a bejáratnál mondott köszönetet az ünnepeltnek: „Vonj sugaradba Istenem! (...) ön-erőmből nem jutok én soha hozzád.” Bízunk az életünket Istenre, hogy a Jézussal a világra jött fényesség megvilágítsa a mi életünket is! – zárta homíliáját Veres András.

Homíliájában felhívta a figyelmet arra, hogy ezen a napon van Boldogságos Szűz Mária Királynő emléknapja, Nagyboldogasszony ünnepének folytatása. Isten megdicsőítette Máriát a mennyben. Ahogyan Damaszkuszi Szent János írja: „Illó volt, hogy ami a Fiúé, az az Anyáé is legyen.” Jézus mennyi dicsőségében a Szűzanya is részesül. Nagyon sok kegyelem forrása fakadhat számunkra ebből – mondta a főpásztor.

Veres András egy részletet idézett Michel Quoist francia lelki író *Így élni jó* című könyvéből: „Legszebb alkotásom az Édesanyám – mondja Jézus. – Ha az emberek tudnák, mekkora lehetőség áll a rendelkezésükre amiatt, hogy van a mennyben Édesanyjuk, akkor sokkal gyakrabban fordulnának hozzá.”

A templom az Isten háza, Isten jelenlétének biztos helye és az ég kapuja – hangsúlyozta a püspök. Ezért fordítunk nagy gondot templomaink megőrzésére, szépítésére. Egy nemzet, egy település identitását jól tükrözi, hogy milyenek a templomai. A család otthonunk szépítésére nagy gondot fordítunk, és ugyanígy a templomunkat is rendben kell tartanunk – mutatott rá Veres András. – Gondolkodjunk el azon, hogy amilyen a templomhoz való vi-

szonyunk, olyan az Istenhez és az Egyházzal való viszonyunk is.

Ne ítélkezzünk senki vallásossága fölött, soha nem tudhatjuk, ki milyen módon keresi a kapcsolatot Istennel. Ugyanakkor mindnyájan felelősek vagyunk másokért is, elsősorban a szeretteinkért – figyelmeztetett a főpásztor, majd egy Weöres Sándor-idézetet adott útravalóul az ünnepelőknek: „Vonj sugaradba Istenem! (...) ön-erőmből nem jutok én soha hozzád.” Bízunk az életünket Istenre, hogy a Jézussal a világra jött fényesség megvilágítsa a mi életünket is! – zárta homíliáját Veres András.

A szentmise végén Mészáros Miklós plébános köszönetet mondott a főpásztornak a templom megáldásáért, valamint a kormány-nak és a Győri Egyházmegyének a felújításhoz nyújtott támogatásért. Háliját fejezte ki mindazoknak is, akik az elmúlt évek során bármilyen segítséget nyújtottak a templom teljes megújításához, és ezzel hozzájárultak, hogy befejeződhessenek a korábbi lelkipásztorok szolgálata idején megkezdődött munkálatok.

Forrás: Győri Egyházmegye Fotó: Griechisch Tamás

A bicskei gyerekeknek is segít a Katolikus Karitás

Spányi Antal székesfehérvári megyéspüspök, a Katolikus Karitás püspök elnöke iskolakezdési támogatást adott át augusztus 24-én Bicskén a Székesfehérvári Egyházmegyei Karitás munkatársaival.

A Katolikus Karitás idén tizedik alkalommal indította el a „Legyen öröm az iskolakezdés!” elnevezésű segélyprogramját. Az ország egyik legnagyobb, iskolás gyermekek támogatására szolgáló akciója során több ezer családnak jutottak el a tanévkezdést segítő vásárlási utalványok. A segélyszervezet önkéntesei Bicskén is gondoskodtak róla, hogy szeptember 1-jéig megkapják a támogatást azok, akik a leginkább rászorulnak.

A bicskei Csokonai Vitéz Mihály Általános Iskola tanulói – a járványügyi rendelkezéseket be-

tartva – személyesen vehették át az iskolakezdési támogatást Spányi Antal püspöktől.

Az iskola igazgatóhelyettese, Végh Rozália szerint az ingyenes tankönyvek mellett nagy segítséget jelent a rászoruló családoknak a vásárlási utalvány is, amelynek felhasználásával be tudják szerezni a tanszereket és a tanulásához szükséges kiegészítőket is. A nagy múltú oktatási intézményhez sok helyi ember kötődik. Jómódú és hátrányos helyzetű gyermekek is járnak ide, akik egyformán magas színvonalú oktatásban részesülnek. A karitás beiskolázási akciója segít a nehezebb anyagi körülmények között élő családoknak abban, hogy gyermekeik ne kerüljenek hátrányba az iskolai eszközök megvásárlásakor.

Az átadón Spányi Antal elmondta, hogy a karitás munkatársai személyes jelenlétükkel és adománygyűjtő akcióikkal igyekeznek enyhíteni a rászoruló emberek gondjait. Augusztus folya-

mán fölkeresték azokat a családokat, amelyek számára nagy gondot jelent a gyerekek tanulásához szükséges eszközök beszerzése. A tanévkezdés a jelentős állami támogatás ellenére is sokaknak okoz nehézséget, ezért az önkéntesek a Székesfehérvári Egyházmegyében huszonhárom településen osztottak vásárlási utalványokat a rászoruló tanulóknak. Így próbálták hozzájárulni, hogy számukra is öröm lehessen az iskolakezdés. „A gyerekek javát szolgálva, nem a magunk, hanem Krisztus szeretetét igyekszünk eljuttatni mindenkihez” – hangsúlyozta a püspök, majd azt kívánta az átadáson jelen lévő diákoknak, hogy legyen sikeres számukra a tanév, ne érje őket semmi baj, és a tanulásban eredményesek legyenek. „Ahogyan Jézusról olvashatjuk az evangéliumokban, növekedjétek ti is korban, bölcsességben és kedvességben Isten és ember előtt” – fogalmazott a főpásztor.

Nagy Lajosné, a Székesfehérvári Egyházmegyei Karitás ügyvivője arról adott tájékoztatást, hogy az országos segélyalkotó keretében minden egyházmegye kap egy bizonyos összeget, amelyet az önkéntesek helyi felmérései alapján azoknak osztanak ki, akik a leginkább rászorulnak a segítségre. Több helyen az iskolákat keresik meg a karitás munkatársak, mert nyilván nehéz elérni a családokat, de az iskolaigazgatók mindenütt ismerik a támogatásra szorulókat. Sok településen átadónapokat is szerveznek, hogy a szülők és a gyermekek érezhessék a megbecsülését.

A bicskei karitás adományátadója megtisztelte jelenlétével a város polgármestere, Bálint Istvánné is, aki szerint a segélyszervezetnek ez a gyermekek támogató tevékenysége nagyon fontos a településen. „Nemcsak a mostani iskolakezdéssel kapcsolatban nyújtott támogatásuk jelent sokat az itt élőknek, hanem az egész éves segítségük, amit a hozzájuk látogató családok és magánszemélyek is megkaphatnak. Biztonságot tudnak nyújtani a nehéz sorsú családoknak, a nehezebb helyzetbe került gyerekeknek” – mondta a polgármester.

A jó hangulatú adományátadón Spányi Antal minden gyermekhez személyesen szólt, és a tanulmányaikról kérdezte őket. Az eseményen részt vett Bicske új plébánosa, Burbela Gergely SVD is.

Forrás és fotó:

Székesfehérvári Egyházmegyei Karitás

Isten hajlékában megszépül a lélek

Templomszentelés Pölöskén

Udvardy György érsek ünnepi szentmisét mutatott be a Keszthely-Zala-szentgróti Esperesi Kerület papságával augusztus 22-én, Pölöskén. A főpásztor a szertartás keretében megálldotta a felújított Szűz Mária Széplőtele Szíve-templomot.

„Hála és öröm van a szívünkben: egy főpásztori szentmise a közösség számára nagy ajándék. Különösen a mai napon, amikor érsek atya megálldja a felújított templomot” – fogalmazott köszöntőjében Tótor Szabolcs helyettes esperes, plébános.

A felújítás során megújult az épület elektromos hálózata, a hangosítás, a berendezés, a kórus padlózata. Kicserélték a nyílászárókat, padfűtést kapott a templom, új szőnyeget és oltárterítőket helyeztek el a belső térben és a szobrokat is felújították, restaurálták. A szentélybe dobogót, ambótkészítettek, újra cserélték a régi örökmécseket. A belső teret és a templom előtti keresztet is újrafestették.

A felújítás a magyar kormány és az önkormányzat támogatásával valósult meg. Ezért és a hívek adományaiért is köszönetet mondott Tótor Szabolcs. A plébános hálóját fejezte ki mindazoknak, akik segítséget nyújtottak a munkálatokhoz.

Fel sem tudjuk fogni, milyen nagy ajándék, hogy Isten itt lakik közöttünk, ahol mi élünk. Nagy ajándék, hogy egy közösségnek van ereje, bátorsága, legfőképpen pedig akarata ahhoz, hogy Isten hajlékának szépségéről mindig gondoskodjon – mondta a szentmise bevezetőjében Udvardy György érsek, majd megálldotta a templomot.

Szentbeszédében a főpásztor hangsúlyozta: az Egyház ezen a napon ünnepli Szűz Mária Királynő ünnepét. Mária úgy tekintünk, mint az Egyház anyjára. Ő megvalósította mindazt, amivé válnunk kell, és segít azzá lennünk, amire a meghívásunk szól. Amikor édesanyánkra tekintünk, benne mindig királynőt látunk, olyasvalakit,

akinél szebb, nagyobb, hatalmasabb és tekintélyesebb nincs a világon. Mária mindig példaként áll előttünk: a hitben, a Krisztus ismeretben napról napra képesek vagyunk befogadni Isten igéjét. Engedjük, hogy átjárjon, átalakítson bennünket, és cselekedeteink ennek megfelelően alakuljanak. Krisztus emberként életünkhez szorosan hozzátartozik, hogy befogadjuk Isten igéjét, és elmélkedjünk rajta, összevessük életünk eseményeivel, terveinkkel, félelmeinkkel, vágyainkkal, lehetőségeinkkel, egész jövőnkkel, és ennek megfelelően hozunk döntéseket.

Egyházunk Mária példájával buzdít bennünket. A templom megújulása is ebben segít: a szép templom Isten szépségét tárja fel. Isten szép hajlékába belépve megszépül a lelkem. A szép templom a találkozás, a megvallás, a befogadás, a hitre jutás, a cselekvés helye – hangzott el a veszprémi érsek prédikációjában.

A szertartás végén beszédet mondott Soltész Miklós egyházi és nemzetiségi kapcsolatokért felelős államtitkár, valamint Tóth Tivadar, Pölöske polgármestere. A szentmisén Palkovics László innovációs és technológiai miniszter is részt vett.

Az ünnepi eseményen közreműködött a Zalaegerszegi Városi Fúvószenekar, valamint a búcsuszentlászlói templom kórusa.

Forrás és fotó:

Veszprémi Főegyházmegye

Halálával Krisztus minket emel föl

Nunciusi áldás a Szent Ferenc Kórház új műalkotásaira

(Folytatás az 1. oldalról.)

Mária és a szentek segítene bennünket, hogy mindig képesek legyünk felállni, újradzteni, folytatni az utunkat itt, a földön, „a könnyek völgyében”.

A kórház dolgozói és a betegek naponta megtapasztalják Krisztus és szentjei kegyelmét. Sokan gyógyulnak meg itt az ápolók és az orvosok munkájának köszönhetően, akik megérintik, gyógyítják a betegeket, és ezzel Urunk, Jézus Krisztus szolgálatát folytatják, amit köztünk élve teljesített, Atyja akarata szerint. Aki hittel közeledett hozzá, azt meggyógyította, segített neki terhei hordozásában – hangsúlyozta beszédében a szónok.

A szentmise után Michael August Blume megálldotta a kápolna újonnan elkészült üvegablakait, amelyek a nyolc boldogságot ábrázolják, valamint a kórház kertjében felállított, adományként az intézménynek ajándékozott Krisztus-szobrot és a környezetben kialakított szoborkertet.

Az ünnepségen Pál Csilla, a Szent Ferenc Kórház kommunikációs igazgatója mondott köszöntőbeszédet. A megálldott ablaképekről szólva elmondta: a nyolc boldogság témáját feldolgozó üvegablakok különlegessége, hogy mindegyiken egy-egy bibliai nővény ábrázolása látható, például az olajfa, a ciprus. A festett üvegeket Soós Károly üvegművész készítette, Atlasz Gábor grafikusszobrász festménye alapján. Az utóbbi alkotó nevéhez fűződik a kápolna oltárképe is. A kórház kertjében felállított gyönyörű Krisztuskorpusz Párkányi Raab Péter szobrászművész munkája. Budapest és a határokon túl is számos alkotása ismert. Szobrot készített már többek között Mindszenty Józsefről, Szent-Györgyi Alberttről és József Attiláról is.

Az, hogy ez a mű mostantól a kórház kertjében állhat, Major Józsefnek köszönhető. Ő adományozta a kórháznak a szobrot, kérve, hogy olyan környezetben állítsák fel, ahol alkalmas nyújthat az elmélkedésre. A szoborkert látvány-

tervét Mészáros Zoltán készítette, a kivitelezést a Rotor Kft. végezte. A növénykert Török Renáta és Török Richárd tájépítészek tervei alapján készült, az idetelepített növények pedig a Budai Kertcentrum ajándékai.

Toldy-Schedel Emil, a Szent Ferenc Kórház főigazgatója

felhívta a figyelmet arra, hogy intézményünk ma az egyetlen olyan kórház Magyarországon, amelynek életében az Egyház nem csupán tulajdonosként van jelen, hanem papjai, szerzetesei naponta a betegek mellett dolgoznak. A mai Európában nem jellemző ez a gyakorlat. A

Szent Ferenc Kórház e tekintetben mintát ad a többi egészségügyi intézménynek is.

Párkányi Raab Péter az intézmény kertjében elhelyezett alkotással kapcsolatban lapunknak elmondta: huszonhét évvel ezelőtt, huszonöt évesen készítette a most megálldott Krisztus-szobrot. Egye-

temi tanulmányaihoz kapcsolódó vizsgadarabja volt, és ma is az egyik fő művének tekintti. Azóta számos tárlaton kiállították, most pedig a végleges helyére került. A művész arról is beszélt, hogy kezdettől fogva a keresztény kultúrán nevelkedett, és mindig élt benne a vágy, hogy megmintázza a haláltusáját hívó Krisztust. A mű elkészülte után egy orvos házaspár megkérdezte tőle: „Egy ilyen fiatal ember honnan tudhat ennyit a szenvedésről és a halálról?” Rákos betegekkel foglalkoztak, és elmondták, hogy halálukban éppen így néznek ki a szenvedők. „Erre nincs magyarázat” – fogalmazott Párkányi Raab Péter. Ő sem tudja, hogyan született meg ez az alkotás. A korpusz készítésének idején nem érte nagy szenvedés, és azóta sem volt kitéve borzalmas gyötrelmeknek sem ő, sem a családtagjai. Alkotás közben azonban úgy érzi, valaki fogja és vezeti a kezét.

Bodnár Dániel
Fotó: Lambert Attila

31. alkalommal rendezték meg a Szegedi Nemzetközi Bibliikus Konferenciát augusztus 24. és 26. között. Idén posztumusz elismerésként Cserhádi Sándor evangélikus lelkésznek, bibliikus professzornak adományozták a Gnilka-díjat.

A Szegedi Nemzetközi Bibliikus Konferencia Alapítvány rendezésében megtartott háromnapos tanácskozás előadásai az áldozat és a rítus témájában hangzottak el. Európai rítus- és áldozatszemléletünk nem előzmények nélküli, kialakulása a zsidóság rítusgyakorlatára vezethető vissza. Számos szimbolikus cselekedet mögött a kereszténység előtti hellén-római világ áldozatkultusz-felfogását is felfedezhetjük. A keresztény Egyházban Jézus Krisztus egyetlen keresztáldozata és annak továbbélése a legfontosabb rítus. A misében naponta bemutatott eucharisztikus áldozat alapvetően határozza meg, mit is gondolunk a rítusról és a kultikus áldozatról. A konferencia a jövő év szeptemberére halasztott 52.

Áldozat és rítus Ábrahámtól Krisztusig

Bibliikus konferenciát rendeztek Szegeden

Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra való felkészülés jegyében is vizsgálta a fenti témákat.

A tanácskozáson harminckét szakember a következő három szekcióban tartotta meg előadását: Bibliái áldozatok és rítusok a közel-keleti vallási szokások fényében; Jézus halálának értelmezése az újszövetségi iratokban; Jézus utolsó vacsorája az újszövetségi és ókeresztény iratokban.

A tanácskozáson adták át Benyik Györgynek a *Bibliaértelmezés – korok, módszerek, kontextusok (Írások Benyik György tiszteletére 68. születésnapja alkalmából)* című háromkötetes tanulmánygyűjteményt. A konferencia előadói ezzel köszönték meg a Szegedi Nemzetközi Bibliikus Konferencia ötletgazdájának és szervezőjének három évtizedes áldozatos munkáját.

A konferencia második napjának estjén szentmisét

mutattak be, melyet a tanácskozáson többször részt vett, már elhunyt tudósokért – Joachim Gnilkáért, Farkasfalvy Dénesért, Ulrich Luzért, Petr Pokornýért és Cserhádi Sándorért – ajánlottak fel.

Idén a Gnilka-díjat posztumusz kapta meg Cserhádi Sándor evangélikus lelkész, bibliikus professzor. A laudációt Bácskai Károly olvasta fel. Cser-

háti Sándor 1930-ban született Mohácson. Az evangélikus teológiát Sopronban és Budapesten végezte. 1973-ban doktorált, értekezésének címe *Krisztusban szeretett világ a Kolosséi-levél alapján* volt. Több gyülekezetben is szolgált lelkészként, a Szegeden eltöltött tizenöt év különösen meghatározó volt az életében. Az Evangélikus Hittudományi

Egyetemen lelkészek nemzedékeit tanította az újszövetségi tanszék professzoraként. „Cserhádi Sándor életében és munkásságában nagyon lényeges volt a magyar nyelvű bibliafordítás ügye. Nem túlzás azt mondani, hogy olthatatlan tűzként égett benne a jól érthető és pontos bibliafordítás iránti igény. Ennek fontosságát lelkipásztorként és újszövetséges tudósként is belátta.” Cserhádi Sándor 2019. december 10-én hunyt el.

A Gnilka-díjat Cserhádi Sándor gyermekeinek – *Cserhádi Mártának és ifj. Cserhádi Sándornak – Martos Levente Balázs, a Központi Papnevelő Intézet rektora, a Pápai Bibliikus Bizottság tagja adta át. Mint elmondta, a díjon Joachim Gnilka armása látható. A német professzor nemzetközi hírnévű bibliikus tudós volt, aki sokat tett a felekezeti tudományos kutatás előmozdításáért. Joachim Gnilka baráti kap-*

csolatot ápolta a Szegedi Nemzetközi Bibliikus Konferencián részt vevő szakemberekkel. Cserhádi Sándor Gnilkához hasonlóan istenszerető és Isten szavára figyelő tudós volt. A díj kristályból készült, ami a tisztaságot juttathatja eszünkbe. Cserhádi Sándor egész munkássága Jézus Krisztus életet adó, kristálytisza szavaira irányítja a figyelmünket.

Az elismerést megköszönve ifj. Cserhádi Sándor – aki maga is bibliikus teológiával foglalkozik – hangsúlyozta: tudhat bár a fiatalabb nemzedék többet, mint az idősebb, az elődök önfeláldozó munkája nélkül ez a tudás nem jöhetett volna létre.

A díjat a szegedi dómban adták át a szentmise után rendezett koncert keretében. A hangversenyen a Szegedi Ökumenikus Kórus énekelt, Baloghné Kovács Magda és Nagy-Szabó Kornélia vezényletével, valamint a Szegedi Szimfonikus Zenekar játszott, Gyüdi Sándor karigazgató vezetésével.

Baranyai Béla
Fotó: Lambert Attila

Kettős papszentelés Máriaradnán

Pál József Csaba temesvári megyéspüspök augusztus 22-én, Boldogságos Szűz Mária, a Világmindenség Királynője ünnepén a máriaradnai bazilikában áldozópappá szentelte a magyarszentmártoni Hojda Ionuc-Vasile és a berestyei születésű Radulov Piry diakónusokat.

A főpásztor – aki püspöki szolgálata megkezdése óta először szentelt papokat – a mise bevezetőjében az ünnep és az ünnepelés fontosságára hívta fel a figyelmet, majd arról beszélt, hogy az egyházmegye hálás a két jelöltnek, akik igent mondtak Isten hívására. Köszönetét

úgy, ahogyan régen az apostolok tették. „A ti példátoknak és tanításotoknak kell lángra lobbantaniuk, hitre vezetniük és cselekvésre ösztönözniük másokat” – szölte a szentelendőkhöz a főpásztor.

A szentmise végén a megyéspüspök köszönetet mondott a felszentelt áldozópapok szüleinek és nevelőinek, a Gerhardinum Római Katolikus Líceum, valamint a Gyulafehérvári Hittudományi Főiskola és Papnevelő Intézet tanárainak, az előjáróknak és mindazoknak, akik a jelöltek kísérték a papság felé vezető úton.

Az újmiséis lelkipásztorok megkapták a szolgálati helyükre szóló kinevezést: Hojda Ionuc-Vasile Oravicabányán, Radulov Piry Újmoldován, plébániai kormányzóként kezdi meg lelkipásztori tevékenységét. Szolgálatukat mindketten Pálie Veniamin rescabányai esperes felügyelete alatt végzik majd.

Radulov Piry Temesváron született 1994. szeptember 14-én, szülei második gyermekeként. A berestyei Szűz Mária Szent Neve Plébániáról érkezett. Tanulmányait a temesvári Gerhardinum Római Katolikus Teológiai Líceumban végezte, ott érettségizett 2013-ban.

Elmondása szerint a középiskolai évek alatt érezte meg, hogy Isten papi szolgálatra hívja. A hívek imája adott neki megerősítést ahhoz, hogy megmaradjon az Úrhoz vezető úton. A gyakorlati pasztorális évet a lugosi plébánián töltötte.

Hojda Ionuc-Vasile a Temesvári Egyházmegyéből, az óteleki plébániához tartozó Magyarszentmártonról származik. 1994. január 6-án született a máramarosi Borsabányán. Szülei 1995 szeptemberében Magyarszentmártonra költöztek, ott töltötte a gyermekéveit. Magyarszentmártont és a Bánságot tartja a szülőföldjének. Iskoláit a szülőfalujában kezdte, és a Mehedinți megyei Orsován folytatta. Később a Temes megyei Újváron tanult, majd a Gerhardinum Római Katolikus Teológiai Líceumban végzett.

A líceumi évek során fejlődött ki a hivatása, bár már kisgyermekkorra óta pap szeretett volna lenni. *Kocsik Zoltán* spirituális sokat segített hivatásának fölismerésében. A 11. osztályban döntötte el, hogy a teológiára felvételizik.

A két újonnan szentelt áldozópap bővebb bemutatkozása a *Romkat.ro* erdélyi hírportálon olvasható.

Forrás: Vánca Csaba/
Temesvári Római Katolikus Egyházmegye

Isten gondoskodik rólunk

Papszentelést ünnepeltek Nagyváradon

Böcskei László megyéspüspök augusztus 21-én, a nagyváradai székesegyházban áldozópappá szentelte Vánkos Alexandru diakónust, aki másnap, Boldogságos Szűz Mária Királynő emléknapiján ugyanitt mutatta be első szentmiséjét.

A szentelési liturgia bevezetőjében a püspök Szent II. János Pál pápát idézte, aki pappá szentelésének ötvenedik évfordulójára egy könyvet adott ki. A kötet előszavában a következőket írta: „Amikor különféle időkben és körülmények között a papságról beszélünk, és amikor a papságról tanúságot teszünk, nagy alázattal kell eljárunk, tudatában annak, hogy Isten szent hívásával meghívott minket, mégpedig nem tetteink alapján, hanem saját

adása kifejezéséül a földre borult. A püspök a papi hatalom átadásának jeleként az előtte térdelő szentelendő fejére helyezte kezét, és elmondta a felszentelőimát.

Vánkos Alexandrut miseruhába öltöztette a lelkivezetője, püspöke pedig megkente tenyerét szent krizmával, majd átadta neki a kelyhet és a paténát, utalva ezzel arra, hogy Isten kiválasztottjaként szentmiseáldozatot mutathat be.

A papszentelés utolsó mozzanataként a püspök, majd a többi pap kézrátételes imájukkal közösségükbe fogadták fiatal testvérüket.

A szertartás befejező részében Böcskei László hangsúlyozta: a pappá szentelt Vánkos Alexandru nemcsak a helyi egyházmegyé, hanem a világegyházat is gazdagítja. Nagy ajándék az elköteleződése, annál is inkább, mi-

fejte ki a szentelendő szüleinek, nagyszüleinek, a plébánosoknak és a helyi közösség tagjainak, akik az elmúlt évek során támogatták őket hivatásukban.

A szentmisén a diakónusok rokonai mellett az egyházmegye papsága, valamint a szentelendő plébánosai vettek részt. A koronavírus-járvány terjedésének megakadályozására hozott óvintézkedések betartása érdekében a kegytemplom padsorait csak korlátozott számban tölthették meg a hívek, ezért sokan a kolostor udvarán, a bazilika előtti téren, illetve az interneten keresztül kapcsolódtak be a liturgiába.

A szentelési szertartás a jelöltek bemutatásával kezdődött. Szentbeszédében a főpásztor a két diakónushoz intézte szavait; *Szent VI. Pál* pápát idézve hangsúlyozta: olyan időben lesznek papok, amikor nem tanítókra, hanem tanúkra van szükség. A tanítónak akkor fognak hinni, ha együttal tanú.

A temesvári megyéspüspök arról is beszélt, hogy a történelem során a különböző korokban fontos szerep jutott a papoknak, ám mára ez a helyzet megváltozott. Ma apostolokra van szükség, akik elindulnak, hogy fölkeressék az embereket, és tüzet gyújtsanak a szívükben

elhatározásából és kegyelméből. És egyben számot kell vetni azzal, hogy az emberi szavak nem képesek elviselni a titok súlyát, amit a papság önmagában hordoz.”

A Nagyváradai Egyházmegye főpásztora egyetlen szóval fejezte ki mindazt, amit a jelenlévők átélhetnek a papszentelés napján: hála. Úgy fogalmazott: mindannyian hálát adhatnak azért, hogy Isten megajándékozta Egyházát, az egyházmegyé és a közösséget egy új pappal, akit meghívott szolgálatára.

A szentelési szertartás a nagyváradai születésű jelölt bemutatásával kezdődött, aki ezután a püspök elé járult. Vánkos Alexandru szándékának nyilvánvaló kifejezésekként ígéretet tett, hogy papi mivoltát kész az előírásoknak megfelelően vállalni az Egyház szolgálatára, Isten iránti szeretetből és népének javára. Ezután tiszteletet és engedelmességet fogadott az egyházmegye mindenkori főpásztorának.

Böcskei László imára hívta az egybegyűlteket, akik térden állva énekelték el a Minden-szentek litániáját. A jelölt ezalatt teljes önát-

vel a székesegyházban 2015 óta nem volt papszentelés.

„Reméljük, nem kell újabb öt évnek eltelnie” a következő ilyen alkalomig – mondta bizakodóan a főpásztor, majd hozzátette: sajnos nem sűrűn élhetjük át a szentelési szentmisét, kevés a munkás az aratásban. Gondot jelent a papi utánpótlás hiánya, de ne keseregjünk, inkább örüljünk annak, hogy Isten mégis ad nekünk papokat.

A köszönetnyilvánítások után az egyházmegye előjárója három szimbolikus jelentőségű olvasmánnyal ajándékozta meg az újmisést, és átadta neki *Szent X. Piusz* pápa jelmondatát: „Mindent megújítani Krisztusban” – „Instaurare omnia in Christo.” Azt tanácsolta neki: törekedjen rá, hogy közelebb vigye az embereket Isten gondoskodó szeretetéhez és Jézus Krisztushoz, hiszen ma is ez a pap legfőbb küldetése.

Forrás: Nagyváradai Római Katolikus Egyházmegye
Fotó: Csorba Sándor

Száguldás, gondviselés, áldás és felelősségtudat

Motorosok találkozója Mátraverebély-Szentkúton

A ferences kegyhely nem először ad otthont a motoros zarándokoknak, akik idén augusztus 23-án érkeztek Mátraverebély-Szentkútra.

Sokan vagyunk úgy, hogy motort csak akkor látunk, amikor egy-egy megelőz bennünket az autópályán, vagy amikor hatalmas dübörgéssel, néha egy kerékre emelkedve, cirkuszi mutatványt idézően végigparádézik vele valaki a budapesti Nagykörúton. A motorosok vagányága, időnként istenkísértésnek tűnő manőverei sokakat indítanak sommás megállapításokra. Pedig ők is sokfélék. Hogy mennyire azok, rögtön nyilvánvaló, amint a mátraverebély-szentkúti misére gyülekezők közé érkezünk. Az első fél órában nem is találok a közös nevezőt.

Méltóságteljes, közel kétszáz fős seregszemle vendégei vagyunk. Ez a nap a motorosokról, az ő nagy szenvedélyükről és közösségükről szól. És persze a veszélyről, amelynek naponta kiteszik magukat.

A szentmise prédikációját Balla Barnabás pálos szerzetes – maga is motoros – mondja. Mivel esőre áll az idő, közel-múltbeli csestochowai emléket idézi fel. Az ottani motoros zarándoklatukon kilencből nyolc napon át esett az eső. Az egyik misén a püspök elmondott egy történetet, miszerint akik igazán hisznek Istenben, azokra nem esik az eső. Ennek ellenére azt éljük meg életünkben, hogy hi-

szünk, hiszünk, mégis ázunk. Miért? Mert amikor a Jézus iránti elkötelezettségről van szó, egy bizonyos ponton nem lépünk túl: nem vagyunk hajlandók megváltozni, inkább engedményeket teszünk a világnak. Álljunk mi magunk is stabilan, a hitünk és a szentségek segíthetnek ebben. Az evangéliumban Péter Messiásnak vallja Jézust. Ezt kellene tennünk nekünk is, de a hitünk gyertyaláng, amit sok minden veszélyeztet, elolthat. Csak akkor van biztonságban, ha stabil falak határolják, zárt helyiségben. Sokan félünk a jövőtől, a göröngyös úttól, amelyen haladnunk kell, pedig az abszolút jövőre kellene tekintenünk: Isten országára, az úti célunkra.

A mise motoros szempontból tartogat még néhány meglepetést. Az átváltoztatáskor – papi kérésre – csengő helyett a motorok dudái harsannak fel. Megható az a komolyság, amivel a résztvevők így mondon a liturgia segítőivé, részéivé válnak. És ha lehetséges, még meghatóbb, ahogyan a mise végén az áldást fogadják. Barnabás atya mindenkihez egyenként odamegy, és miután az áldás szövegét felolvasta, szenteltvízzel hinti meg a motorokat, a tulajdonosaikkal együtt. Az áldás szövegében feltűnően erős az a motívum, hogy a motort „fegyvel-

mezett biztonsággal” kell használni, magunkra és másokra egyaránt vigyázva.

Néhány perccel később elindul a körmenet, az élen Balla Barnabással. A völgyet betölti a motorok hangja és a kipufogógáz erős szaga. Ezek a pillanatok – a felvonulás látványossága, a sok egyénből közösséggé válás – óriási erejűek.

A körmenet után először Norberttel beszélgetek, akinek ez az első motoros zarándoklata. Gyermekkorra óta motorozik, jövő héten lesz az esküvője. Áldást kérni érkezett. Úgy tapasztalja, az autósok nem mindig vigyáznak rájuk eléggé, így soha nem érezhetik magukat teljes biztonságban. Ezért fontos, hogy ilyen ünnepélyes alkalmak is legyenek a gondviselésre hagyatkozásuknak.

A Szügyről érkezett Erzsébet és férje már többször vesznek részt ezen a szentkúti alkalmon, és régi motorosok is. Nemrég érkeztek haza a csestochowai zarándoklatról, amelyről a prédikációban is szó esett. Motorjukon, a körmenet alatt a Fekete Madonna és II. János Pál pápa képe. Fialton mindketten motoroztak, aztán a gyereknevelés miatt tartottak pár évtizednyi szünetet, de két éve újrakezdték, még hozzá elég intenzíven. Több, kétezer kilométer körüli túrát is tettek: Ausztriában (Grossglockner), Erdélyben, Cseh- és Lengyelországban is jártak. Miután a biztonság kérdése terelem a szót, Erzsébet egy csodálatos mondatot fogalmaz meg: „Amikor a férjem mögé ülök a motorra, rábízom az életemet. Mert va-

kon megbízom benne.”

Orosz Lórántot, a kegyhely vezetőjét először arról kérdezem, mi a jelentése, a jelentősége egy-egy társadalmi csoport, így a motorosok megszólításának, a külön nekik szánt áldásoknak. – Valójában nem mi szólítjuk meg az embereket, hanem ők bennünket – válaszolja –, azzal, hogy eljőnek, áldást kérnek. Az emberek szeretik az áldást. Nagyon különböző hitűek lehetnek, de az, hogy jönnek, a

szakrális iránti vágyukról tanúskodik. A népi vallásosság és olyan megnyilvánulásait, mint a zarándoklat, már százszor eltemették, mégis él. Egy kegyhelyen mindig csak az alapigazságokról van mód és idő beszélni. Feladatunk a zarándokok Istennel való kapcsolatának erősítése, a mélyebb lelki életre ösztönzés. Arra akarjuk indítani a hozzánk jövőket, hogy Máriaéhoz csatlakozva egyre jobban ki tudják mondani: „Legyen nekem a te igéd szerint.” Az Istenre hagyatkozás lelkiületére szeretnénk rávezetni őket. A lényeg ugyanis az, mi történik akkor, amikor hazatérnek tőlünk a mindennapjaikba. Egy apuka mesélte, hogy miután hazaért a családjához, a kamasz lánya megjegyezte: „Sokkal normálisabb vagy,

amióta a zarándoklaton voltál.” A nálunk töltött idő hasznát az mutatja meg, hogy utána több-e otthon a hit, a türelem, a nagyvonalúság.

Rákérdezek az áldásra abból a szempontból is, hogy egy olyan veszélyes időtöltés esetén, mint a motorozás, nem csábíthat-e könnyelműségre „az isteni jóváhagyás”, a gondviselésbe vetett – esetleg túlzott – bizalom. Orosz Lóránt próbál megnyugtatót. – Mint látja, a többség azért itt nem forrófejű fiatal – mondja –, bízhatunk a felelősségtudatunkban. A mai szemlélet az, hogy a fiataloké az élet, és az öregedés lefokozódást, amortizálódást jelent. De ezt pozitív fénybe is állíthatjuk: az idősebb ember egyre jobban ráébred a korlátaira, és ez közelebb viheti Istenhez.

Rengetegen fordulnak hozzánk áldásért, és mi senkitől nem tagadjuk meg. De ez nem mágiikus cselekmény; nem véd meg automatikusan, a hit elmélyítése a célja. A hit a gondviselésben nem egyenlő a vakmerő bizalommal, és természetesen nem jogosít fel szabálytalankodásra. Istenkísértés, ha a felelőtlenségünk felmentésére próbáljuk használni az áldást. A gondviselésbe vetett bizalomnak mindig együtt kell járnia a felelősségteljes hozzáállással. A nálunk megforduló motorosok nagyon jól tudják ezt, és az áldás szövege is hangsúlyozza.

Kiss Péter

Fotó: Lambert Attila

Tartsuk be a szabályokat az iskolákban is

Az iskolaév első napján az egyházi fenntartású oktatási intézményekbe is visszatértek a diákok. Barcsák Mariannával, a Katolikus Pedagógiai Intézet (KaPI) vezetőjével az új tanévről beszélgettünk.

Hány katolikus iskolában kezdődött meg a tanév?

– A régi és az új óvodákat, iskolákat idén országsszerte 335 katolikus intézményben várják. Ezek között sok az intézményi központ és a tagintézmény is, így tulajdonképpen összesen 726 katolikus intézményben csöngettek be szeptember 1-jén. Ma, amikor a katolikus nevelés-oktatás bővüléséről beszélünk, elsősorban nem is a számok növekedése a jellemző, hanem a működő intézményeink kínálatának színesedése. Új óvodával, általános iskolai, gimnáziumi tagozattal egészülnek ki az intézmények, vagy éppen az évfolyamok számát növelik egy-egy tagozaton. Az elvetett mustármag tehát már szárba szökken, és javában erősödik.

Hány diák tanul, illetve hány pedagógus dolgozik a katolikus oktatási intézményekben?

– Szeptember 1-jén 15 ezer óvodás és közel 130 ezer iskolás gyerek indult katolikus óvodába, iskolába, és több mint 14 ezer pedagógus várta őket az intézményekben. Az óvónők és a tanárok mellett dajkák, pedagógiai asszisztensek, óvoda- és iskolapszichológusok, szociális munkások is segítik a nevelő-oktató munkát.

Van esetleg olyan szakmai újdonság, amire figyelni kell az idei tanévben?

– Az új tanévvel kapcsolatban sok szó esik a járványhelyzetről, de a szakmai változásokról kevesebb, pedig két fontos újdonság is van. Az egyik a mindennapi oktatómunka alapját jelentő, a tantárgyak óraszámát és tananyagát is meghatározó Nemzeti alaptanterv, illetve a szakképzésben a hasonló funkciót ellátó Programterv bevezetése. A 2020/2021-es tanév még csak az első lépcsőfokot jelenti ezen az úton, hiszen a dokumentumokban foglaltak felmenő rendszerben kerülnek be a mindennapi tanítási gyakorlatba. A másik újdonság a köznevelés és a szakképzés intézményrendszerének szétválása. Ennek oktatáspolitikai célja egy, a munka világához jobban illeszkedő, modernebb szakképzés megteremtése.

ni a katolikus intézményeket ezen a téren?

– A tavalyi tanévben a járványhelyzettel kapcsolatos hiteles és pontos információk azonnali megszerzése és továbbadása volt a legfontosabb feladatunk, hiszen mindannyian egy addig ismeretlen és, valljuk be, korábban teljesen elképzelhetetlen helyzetben találtuk magunkat. Az intézményvezetőket idén is ellátjuk majd az aktuális információkkal, de már szakmai szempontból is felkészültünk a járványhelyzetre. Online képzéseket szervezünk a pedagógusoknak, amelyekkel segítséget nyújtunk nekik például a már említett változások bevezetéséhez, az új tananyagtartalmak órai feldolgozásához, az online tanítás technikai kivitelezéséhez és módszertani megvalósításához, az internet biztonságos használatához.

Hogyan értékeli a tavalyi tanévben már kipróbált távoktatás tapasztalatait?

– A tavaszi időszakot és az akkor életbe lépett digitális munkarendet két kulcsszóval tudnám a leginkább jellemezni: elkötelezettség és kreativitás. A pedagógusok nagyon rövid idő alatt álltak át az online oktatásra. Ez a tantermi munkánál jóval több energiát kívánt tőlük, hiszen minden előkészület és felkészítés nélkül kellett kidolgozniuk, hogyan lássák el a munkájukat egy sokak számára kevésbé ismert csatornán, az interneten keresztül. Azt is meg kell említeni, hogy a szülők jelentős, sok esetben nélkülözhetetlen támaszt jelentettek a pedagógusok számára. A tavaszi tapasztalatok értékelése után az in-

tézmények most már jóval felkészültebben várják az idei tanévet, bár reméljük, nem lesz szükség a távoktatás újbóli bevezetésére.

Milyen tanácsot adna az új tanévre a szülőknek és a diákoknak ebben a rendkívüli helyzetben?

– Olyan időszakot élünk, amikor Pilinszky szavaival élve „szállni kell sebesség és égtájak nélkül”. A szülő és a gyermek a tanulás terén már összeszokott párost alkot, így ezzel kapcsolatban nem adnék tanácsot. A diákok ugyanakkor a veszélyhelyzet kezdete, március óta tulajdonképpen most térnek vissza az iskolába, és igyekeznek folytatni az addig megszokott életüket. Ezekben a napokban szembesülnek először „élesben” azzal, hogy a járványhelyzettel összefüggő intézkedések mit is jelentenek számukra a mindennapokban. A szülők talán azzal tehetik értük a legtöbbet, ha őszintén beszélgetnek velük, ha segítenek feloldani a gyermekeik félelmeit, szorongásait, a helyzettel szembeni tehetetlenségét. Ami a legfontosabb, az a gyerekek és környezetük egészségének védelme. Ez a szülő és a gyermek közös felelőssége. Ezért mindenkit arra kérnénk, tartsuk be a szabályokat, amiket korábban olykor-olykor talán áthágtunk. Vagyis ne legyen olyan fontos kézműves-foglalkozás, témazáró, néptáncbemutató vagy bármilyen egyéb iskolai elfoglaltság, ami miatt betegen megy a gyermek óvodába, iskolába.

K. I.

Fotó: Merényi Zita

Ezeréves keresztény országot képviselünk

Beszélgetés Érszegi Márk Aurél Vatikán-szakértővel

A közelmúltban tért haza római szolgálati helyéről Érszegi Márk Aurél, aki hazánk szentszéki nagykövetségén Habsburg-Lotharingiai Eduárd nagykövet első beosztottja volt. A nemzetközi diplomáciát jól ismerő, már jó ideje a római magyar nagykövetségen dolgozó, teológiai végzettségű diplomatának, Vatikán-szakértőnek 2014-ben könyve jelent meg, Pápa, Szentszék, Vatikán címmel. A kötet az Egyház központjának működésébe enged bepillantást. Most, szolgálatának lejártával az elmúlt évek tapasztalatairól, személyes élményeiről kérdeztük.

A Szentszék mellé akkreditált diplomatának lenni ugyanolyan feladatot jelent, mint bármely más országban képviselni hazánkat?

– Magyarország szentszéki nagykövetségén dolgozni, a Vatikánban diplomatának lenni mindenképp rendkívüli élmény. Különösen az volt számomra, hiszen már korábban is nagy érdeklődéssel kísértem figyelemmel a Szentszék és Magyarország diplomáciai kapcsolatának alakulását. Magyarként úgy éreztem, hogy egy ezeréves keresztény ország képviselőiként fogadtak bennünket az Egyház szívében. A Vatikánban az ember óhatatlanul a hatása alá kerül az Egyház kétezer éves történelmének meg annak a hivatali gyakorlatnak is, amely az évszázadok során ott kialakult. Alázatra készíteti az embert ez a tapasztalat. Kutatóként már korábban is sokat foglalkoztam a magyar–vatikáni diplomáciai kapcsolatokkal, és érdekes tapasztalat volt számomra, amikor időnként egy-egy, a kutatásaim során megismert, és már száz évvel ezelőtt is érvényben lévő gyakorlatot láttam visszaköszönni a mindennapokban. Persze a Szentszék és az adott állam diplomatáinak kapcsolatára az is hatással van, hogy az illető ország milyen céllal küld valakit a szentszéki nagykövetségére. Az sem mindegy, hogy ki a nagykövet, és milyen elképzelései vannak a hivatalával kapcsolatban. Sokszor közvisztaletben álló, tekintélyes emberek, esetleg korábbi miniszterek, tudósok vagy más fontos társadalmi funkciót betöltő személyek látják el ezt a megbízatást. Hazánkat immár ötödik éve a Habsburg-ház nádori ágának egyik tagja, Habsburg-Lotharingiai Eduárd képviseli nagykövetként. Vatikáni és tágabb értelemben vett egyházi körökben is igen jó a megítélése, ami nagyban segíti a nemzetközi kapcsolataink fejlődését.

Hallottam olyan véleményt is, hogy vatikáni diplomaták közvetítésével nemegyszer sikerül szót érteniük egymással olyan országok képviselőinek is, amelyek között nincs közvetlen diplomáciai kapcsolat és a viszonyuk a legkevésbé sem nevezhető felhőtlennek.

– A Szentszék szinte valamennyi országgal diplomáciai kapcsolatban áll. A rezidens – azaz a Szentszékhez akkreditált – nagykövetségek száma ma már meghaladja a nyolcvanot. Ebben a körben összetalálkozhatnak egymással olyan személyek is, akik más-különben esetleg nem ülnének le egy asztalhoz. A Szentszék diplomáciájának alapvető célkitűzései közé tartozik a

kapcsolatépítés. Ferenc pápa ezt úgy fogalmazza meg, hogy a követségi képviselők lényegében hídepítő, akik elősegítik a párbeszédet olyan felek között, akik különben nem keresnek egymással a kapcsolatot. Nyilvánvaló, hogy egy adott ország nagykövete a hivatalos kapcsolatok terén nem léphet túl azon a körön, amire felhatalmazása van. A személyes kapcsolatok azonban túlmutathatnak ezen. Arra is van példa, hogy két diplomata személyes jó viszonya némi segítséget jelenthet az általuk képviselt országok hivatalos kapcsolatának megerősítésében, elmélyítésében. A Szentszék révén ezekkel a személyes kapcsolatokkal megnyithatók bizonyos kommunikációs csatornák, áthidalhatók a nyílt párbeszéd nehézségei.

A Szentszék divatos szóval élve globalizált. A Katolikus Egyház ugyanis szinte a világ valamennyi országában jelen van, és jól ismerheti a belső feszültségeket, a gondokat, esetleg egy-egy adott országnak a másikkal szembeni fenntartásait is.

– A különböző államok előszeretettel aknázzák ki az ebben rejlő lehetőségeket. Gyakran igénybe veszik a Szentszék segítségét, kérik, hogy közvetítsen a konfliktusaik megoldásában. Sokszor még egy-egy országon belüli probléma kezelésébe is bevonják a Vatikánt. Az utóbbira példa lehet a Venezuelában a közelmúltban kibombant politikai válság, amelynek enyhítésére a Szentszék is kísérletet tett. Sajnos a próbálkozás nem vezetett sikerre, az ellentétek elsimításához ugyanis mindkét fél akarata szükséges van. Komolyan kell venniük a közeledés szándékát, törekedniük kell a párbeszédre. Az ilyen problémákat legtöbbször a nunciusok igyekeznek megoldani, akik magasan képzett diplomaták, így alkalmasak ezeknek a helyzeteknek a kezelésére. Ez a pápai diplomácia egyik erőssége.

Ferenc pápa számos változást hozott az Egyház életében. Érzékelhető ez a diplomáciában is?

– Megválasztása óta felpozsduált a Szentszék körül a nemzetközi élet. A stílusa sokak érdeklődését felkelti. A diplomáciai kapcsolatok szempontjából még ennél is fontosabb, hogy pápaságának fő témái között olyan kérdések szerepelnek, amelyek a nemzetközi diplomáciában és mindannyiunk életében meghatározóak és aktuálisak, legyen szó a klímaváltozásról, a nemzetközi migrációról, a béke fenntartásáról vagy akár az emberi jogok tiszteletéről. Ferenc pápa ráadásul úgy nyi-

latkozik meg ezekkel kapcsolatban, hogy mindenütt felfigyelnek rá, diplomáciai szempontból is. Vannak országok, amelyek kifejezetten emiatt nyitották meg vagy erősítették meg a vatikáni képviselőiket. Sokan nagyra értékelik a pápa és a Szentszék morális erejét. A Vatikán így próbálja terjeszteni és érvényre juttatni az általa fontosnak tartott értékeket. A pápának és a Szentszéknek természetesen lelki küldetése van, ezért a diplomáciában és a kommunikációban is más eszköztárat használ, mint a többi állam, de a pápa mindig az együttműködésre és a párbeszédre törekszik.

A szentszéki nagykövetség diplomatája milyen kapcsolatot ápol a hazai egyházi vezetőkkel, és mennyiben képviseli a magyar egyház ügyeit?

– A Szentszék mellé akkreditált diplomata természetesen a küldő államot képviseli. A Magyar Katolikus Egyháznak is van hivatalos képviselője a Szentszéknel, ezt a tisztséget nálunk a Pápai Magyar Intézet rektora tölti be. Ő egyben a vatikáni nagykövetségünk egyházi tanácsosa is. Személye révén intézményes kapcsolat áll fenn az állam és a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia között. Habsburg nagykövet úr ezt egy alkalommal úgy fogalmazta meg, hogy a szentszéki nagykövetség az állam és az Egyház együttműködésének kitüntetett terepe. Számos jó példa és kezdeményezés a bizonyíték erre. A követség a püspökök legutóbbi ad limina látogatásakor például fogadást szervezett, ahol a magyar főpásztorok kötetlen, mégis méltó körülmények között tölthették időt olyan vatikáni tisztviselőkkel, akikkel egyébként a hivatalos program szerint is találkozniuk kellett. Szakmai konferenciákon, rendezvényeken a két intézmény közösen mutatja be a magyar szentek és boldogok tiszteletét. A bol-

doggá avatások ügyében is gyakran együtt dolgozik a nagykövetség és a Pápai Magyar Intézet. Jó példa erre, hogy Mindszenty bíboros halálának évfordulóján hosszú évek óta szentmisét mutatnak be a magyarok a Santo Stefano Rotondóban. A szertartás szervezésében az összes római magyar intézmény részt vesz. Főcelebránsnak és szónoknak gyakran a Kúriában dolgozó tekintélyes bíborosokat kérik fel. Az itt elhangzott szentbeszédet a Külgazdasági és Külügyminisztérium támogatásával a követség összegyűjtötte és kiadta egy kötetben, amely nagyon jól bemutatja Mindszenty bíboros tiszteletét, hiszen fontos vatikáni személyek beszélnek róla. A követség a kötetet eljuttatta a pápai egyetemre, különböző könyvtárakba, és a követségen megforduló vendégeknek is büszkén nyújtottuk át.

A magyar diplomaták gyakran vesznek részt az általános kihallgatásokon, amelyek alkalmával magyar zarándokok is a Szentatyára él járulhatnak...

– A szentszéki diplomaták életéhez szorosan hozzátartozik, hogy hivatalból sok szertartáson vesznek részt. Ez nem kötelező, de a munkájuktól lényegében elválaszthatatlan. Négy éve indult el például egy új hagyomány: a visegrádi országok szentszéki nagykövetei minden évben közösen ülik meg Szent Adalbert ünnepét. Adalbert egy időben Rómában élt, erekléje is van az Örök Városban. A szentszéki nagykövetségek fontos feladatai közé tartozik az is, hogy elősegítsék a küldő országból érkezők találkozásait a Szentatyával. A követségben dolgozó diplomatáknak lehetőségük van arra, hogy akik Magyarországon intézményeit vagy szervezeteit képviselik, azokat bemutassák a Szentatyának, és ezzel a világegyház előtt is felmutassák az

általuk képviselt értékeket. Tavaly például a csiksomlyói pápalátogatás előtt Bőjte Csaba testvér és az általa gondozott árva gyerekek delegációja Rómában járt, és találkozhatott a Szentatyával. Erről az eseményről a Vatikán félhivatalos lapja, a L'Osservatore Romano is beszámolt, sőt, interjú is készítették Csaba testvérrel. A nagykövetség feladata az ilyen esetekben az, hogy összekösse a szálakat a felek között. Amikor például egy alkalommal az üldözött keresztények megsegítéséért és a Hungary Helps Program megvalósításáért felelős államtitkárság támogatásával Magyarországon tanuló fiatalok járulhattak az általános kihallgatáson Ferenc pápa elé, elmondták, hogy magyar állami ösztöndíjjal tanulhatnak, és később hazatérve a saját országuk állampolgárainak segítenek majd. A pápa nagyon meghatódott, amikor a magyar zászló alatt látta felsorakozni ezt a soknemzetiségű csapatot. A csoportképen már ő tartotta a nemzeti színű zászlót. Az állami vezetők vatikáni látogatásának megszervezése is a követség feladata. Idén februárban Ader János köztársasági elnök járt Ferenc pápánál, a találkozó során megemlékeztek a diplomáciai kapcsolatok újrafelvetelének harmincadik évfordulójáról.

Aki felkeresi a nagykövetség honlapját, az a számtalan információ mellett egy blogot is találhat a kínálatban. Igyekeznek lépést tartani a korrallal?

– Az elmúlt években megtapasztalhattuk, hogy Magyarországról finoman szólva sem mindig jó hírek jelennek meg, és csak bizonyos szűrt információk jutnak el a világ más tájaira. Ezt érzékelhetjük a külföldi médiában feltűnő információkkal kapcsolatban is. Ennek ellensúlyozására indítottunk el egy nagykövetségi blogot. A diplomáciában ez nem szokványos eszköz, de a

forum kiválóan alkalmas arra, hogy közvéleményünk mindazt, ami a véleményünk szerint említésre méltó és fontos. Ezen a felületen a témák széles körének megjelenítésére nyílt lehetőségünk. Igyekezünk érdekes információkkal ellátni a célközönségünket. Azt tapasztaltuk, hogy a nemzetközi média is gyakran vette át az anyagainkat, ezzel tehát utat találtunk a külföld felé is.

Habsburg-Lotharingiai Eduárd twitterezik is...

– A nagykövet úr magas fokon műveli a Twitter-diplomáciát. Az ember első hallásra talán mosolyog ezen a kifejezésen. Am gondolkunk bele abba, hogy a nemzetközi kapcsolatok terén a Twitter nagyon is hasznos eszköznek számít, amivel rövid, velős és ütős üzeneteket lehet eljuttatni a felhasználók széles köréhez. Nagyon sok állami vezető és politikus is használja ezt a kommunikációs csatornát. Már az is üzenet, hogy üzenünk-e, vagy sem. A Twitter egyaránt alkalmas a komoly és a kötetlenebb, lazább stílusú kommunikációra. Aki jól bánik ezzel az eszközzel, mint Habsburg nagykövet úr, az nagyot lendíthet az általa képviselt ügyön, esetünkben például Magyarország nemzetközi megítélésén.

Hazatérése után a Külgazdasági és Külügyminisztérium vallásdiplomáciai főtanácsadója lett. Mi lesz a feladata?

– A vallások – és itt nem csupán a katolikusra kell gondolnunk – adott esetben fontos tényezővé válhatnak a nemzetközi kapcsolatok alakulásában. Ezeket kell figyelemmel kísérnem, és ha konkrét vallási vonatkozások merülnek fel, akkor tanácsot adnom, az ilyen témákról tárgyaló minisztériumi vezetőket felkészítenem az adott témában.

Bókay László
Fotó: Vatican News

Olajszentelés és évforduló

Szentmisével ünnepelte alapításának 1011. évfordulóját augusztus 23-án a Pécsi Egyházmegye. A liturgia keretében olajat szenteltek, és a jubiláló papok megújították a fogadalmukat. Ezeket a szertartásokat nagycsütörtökön a pandémia miatt nem tartották meg az egyházmegyében.

„Óriási ajándék, hogy ismerhetjük az Egyházat, tagjai lehetünk, és felismerhetjük benne Isten jóságát, az ember méltóságát, valamint szolgálataink erejét.” Ezekkel a szavakkal köszöntötte Udvardy György veszprémi érsek, pécsi apostoli kormányzó a Pécsi Egyházmegye alapításának 1011. évfordulóját ünneplő papokat, köztük a felszentelésük jubileumára emlékezőket,

valamint a jelen lévő és az online közvetítéshez csatlakozó híveket. Az ünnep idén eltért a korábbi évek hagyományától, a jubiláló papok fogadalmegújítása mellett ugyan-

miért kételkedniük, mert Krisztus mindig jelen van az életükben, ahogyan tanításai által és a szentségekben. „Amikor az egyházmegye papságával az Úr áldását kérjük a felszentelendő olajra, valójában azt kérjük, hogy a krizma az isteni élet hatékony jeleként működjön azokon az életfordulókon, amikor különös módon is szükséges megerősítenünk hitvallásunkat, az Egyház iránti elköteleződésünket. Mert nem másból, mint a szentségek erejéből akarunk élni, elköteleződve Krisztus mellett.” A szent olajban az Egyház szentségeit és az egyházmegye papjait is ünnepljük – tette hozzá a főpásztor.

Legyünk hálásak egyházmegyénkért és azért, hogy meghívást kaptunk az életre. „Hát ti mit mondtok, ki vagyok?” – naponta felteszi nekünk ezt a kérdést Jézus, így a mi hitvallásunknak is naponta el kell hangoznia – zárta homíliáját Udvardy György.

Forrás és fotó: Pécsi Egyházmegye

is ez alkalommal tartották meg a krizmaszentelést is. Udvardy György érsek homíliájában hangsúlyozta: a Pécsi Egyházmegye azt ünnepli ezen a szentmisén, hogy az itt élő embereknek 1011 éve nincs

ünnepi misék. A 10 órai mise után körmenet, majd déli 12 órakor is lesz szentmise. Délután fél 3-kor litánia és vecsernye.

IMAÓRÁK

Kütvölgyi Szűz Mária-engesztelőkápolna: engesztelő virrasztás hazánk lelki megújulásáért minden csütörtökön 20 órától pénteken 5 óráig az Oltárszentesség előtt. 22 órakor szentmise.

Imavirrasztás a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra készülve a Szent István-bazilika Mária-kápolnájában (1051 Budapest, Szent István tér 1.) minden csütörtökön 20 órától pénteken hajnali 5 óráig, 21 órakor szentmise. Mindenkit szeretettel várunk!

Minden hónap harmadik, illetve utolsó előtti csütörtökén 20 órától közös imádságot tartanak a Városliget szélén, a Dózsa György út Damjanich utcai torkolatánál állott egykori Magna Domina Hungarorum-, közismert nevén Regnum Marianum-templom helyén. További információk: www.regnumtemplom.hu

Az elváltak és egyedül maradtak első keddi szentmiséje és találkozója a nyári szünet után szeptember 1-jén 18 órakor lesz a budapest-belvárosi Szent Mihály-templomban (V. kerület, Váci u. 47/b).

A Szent Imre-kápolna Szeretláng-imagocportja minden programját megtartja. Változatlan időpontokban, továbbra is otthonainkban imádkozunk. Az imaanyagot, aki velünk tart, megkapja. A résztvevők áldást kapnak a megadott időpontban az Oltárszentességgel. Honlapunkon keresztül elérhetőek vagyunk (www.szeretlanguj.info.hu). Programok: szeptember 3-án, csütörtökön 18 órakor szentmisemondás, Szeretláng-imaóra; szeptember 4-én, pénteken 17.30-kor az öröm útját járjuk; szeptember 17-én, csütörtökön 18 órakor szentmisemondás hazánkért.

LELKIGYAKORLAT

Szent Gellért Lelkigyakorlatos Ház: Szeptember 7-én 18 órától 10-én 13 óráig: *Gyónás és igralom. Kovács Cs. Albert* atya lelkigyakorlata.

VÁLTOZÁS! Szeptember 11-én 18 órától 13-án 13 óráig: *A fatimai Szűz. Ocsvai Grácián* ferences atya lelkigyakorlata. Szeptember 24-én 18 órától 27-én 13 óráig: *Ne félj, nem itéllek el. Kiút az abortusz okozta fájdalomból.* Lelkigyakorlat Kovács Ferenc diakónus és Kovácsné Treer Mária mentálhigiénés lelkigondozó vezetésével. Október 22-én 18 órától 25-én 13 óráig: *Jézus Krisztus megszabadít. Gál Péter* atya lelkigyakorlata. Elérhetőség: 06/26-383-212, 06/30-466-0749

„Megszelídül a gyász okozta bánat” – A mindennapok rohanó világa gyakran nem ad lehetőséget rá, hogy megálljunk veszteségeink mellett, időt adva a hiány feldolgozására. Ezért szeretettel hívjuk és várjuk a gyászolók sorstársainkat mindazokat a testvéreinket, akiknek régebben vagy a közelmúltban kellett szembenézni a halál okozta fájdalommal; akiknek segítség, ha van kivel megosztani gondolataikat, érzéseiket, és együtt keresni a továbblépés lehetőségeit. A délelőtti találkozási hely: Pasaréti Páduai Szent Antal Plébánia nagyterme (1026 Budapest, Pasaréti út 137., bejárat a templom jobb oldalán), szerda 10-11.30. A délutáni találkozási hely: Szent Anna Plébánia alsó hittanterme (1011 Budapest, Aranyhal u. 1., a Bathányi téren, a templom mögött), szerda 18-19.30. Időpontok: 2020. szept. 16., okt. 7., 21.; nov. 4., 18., dec. 2., 16.

Őszi lelkinapok: „Veszteséggel élünk, de a remény fényében járunk” címmel, 2020. október 26-27-28., Tahi, Szív Lelkiségi Központ. Előzetes jelentkezés szükséges! **Tegzes Katalin** SA nővér: 06/30-462-9272. Az együttléteket – segítő sorstársakkal – Tegzes Katalin SA nővér vezeti, a járványügyi helyzet aktuális előírásainak függvényében.

BÚCSÚ

Kisboldogasszony-főbúcsú Máriaremetén. Szentmisék: szeptember 8-án, csütörtökön 7, 10.30 és 18 órakor. A 18 órakor kezdődő szentmisét bemutatja és szentbeszédet mond: *Pákozdi István* pápai káplán, felsőkisbányai plébános.

A sümegi Fájdalmas Szűzanya búcsújára, szeptember 20-án – ha a járványügyi intézkedések nem változnak – szeretettel várják a kedves híveket a ferences atyák. 8-kor és de. 10 órakor lesznek

Kiadja a Magyar Kurír Terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletág, előfizethető a kiadónál, a postán és a Digitalstandon
Nyomás: Virtuoz Kiadó és Nyomdaipari Kft. • Ügyvezető: Tolonics Gergely
ISSN 0133-1205
KÉZIRATOKAT NEM ÖRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.
LAPZÁRTA: 2020. AUGUSZTUS 31.

Főszerkesztő és felelős kiadó: Kuzmányi István
Vezető szerkesztő: Baranyai Béla • **Lapszerkesztő:** Körössy László
Szerkesztőség: Agonás Szonja, Benke Zsuzsa, Bodnár Dániel, Bókay László, Borsodi Henrietta, Fábán Attila, Gáts Judit, Kiss Péter, Lambert Attila, Merényi Zita, Mészáros Ákos, Pallós Tamás, Szalontai Anikó, Székács István, Thullner Zsuzsanna, Trautwein Éva, Verestói Nárcisz
Olvasószerkesztő: Kodlík Bernadett
Korrektor: Mester Zsolt • **Tördelés:** Mészáros Ákos
Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest, Városligeti fasor 42.
Postacím: 1406 Budapest, Pf.: 100 • Tel.: +36/1-317-3933
www.ujember.hu • e-mail: ujember@ujember.hu

AZ ÚJ EMBER KÖNYVESBOLT TANÉVKEZDÉSI AKCIÓJA

30%-os kedvezmény

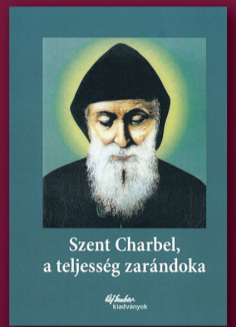
A BÖRÜNK ALÁ BÚJT ISTEN
2190 Ft helyett 1533 Ft

Élet-forrás
2490 Ft helyett 1743 Ft

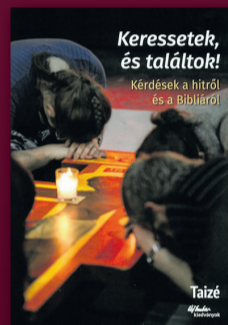

Úti zsoldároskönyv
2990 Ft helyett 2093 Ft

Szent Charbel, a teljesség záradoka
2290 Ft helyett 1603 Ft

50%-os kedvezmény

Keressetek, és találtok!
1390 Ft helyett 695 Ft

Az akció időtartama: 2020. augusztus 31-étől szeptember 30-áig

ELÉRHETŐSÉGEINK:

1053 Budapest, Ferenciek tere 7-8. (Kárpátia-udvar)
Telefon: (06/1) 266-0845 | bolt.ujember.hu

Keressen minket a Facebookon is!

ADÁSVÉTEL

HANGLEMEZETEK vásárolok gyűjteményembe, magas áron. Tel.: 06/30-346-7378

ALBÉRLET

EGYEDÜL ÉLŐ özvegyként, méltányos költség-hozzájárulásért cserébe kertés házamba fogadnék leinformálható egyetemista lányt. Jelige: „Kölcsönösség megértés alapján”.

ANTIKVITÁS

EGYKORI PIARISTA diák antikvitása festményt, régiséget vásárol. Üzlet: Bp. VII., Dózsa Gy. u. 44. T.: 06/1-321-7000, 06/20-980-7570 www.visnyei.hu

ÁLLÁS

ÚJSZÁSZ VÁROS kántora közel 30 éves nagylelkű szolgálat után nyugdíjba vonul. A megüresedő álláshelyre jelentkezőket várunk. Hitoktatási oklevéllel rendelkezők előnyben. Plébánosi ajánlás szükséges. Kapcsolatfelvétel Újszász plébánosával: 06/20-469-9844

40 ÉVE JÓL MŰKÖDŐ könyvelőirodámba munkatársat keresek bérszámfejtői, könyvelői feladatokra. Számítógép ismerete szükséges, szakirányú végzettség előny. Jelentkezés önéletrajzzal az info@lehoczkykft.eu e-mail-címen.

A ZALAEGRSZEGI SZŰZ MÁRIA SZEPLŐTELEN SZÍVE PLÉBÁNIA kántort keres. Jelentkezés fényképes önéletrajzzal és a munkabérgény megjelölésével a zeg3@martinus.hu e-mail-címe küldött levélben. Bővebb információk: <http://zeg3.martinus.hu>

EGYÉB

PARLAMENTBEN DOLGOZÓ, elvált anyuka örökösödési szerződést kötne idős úrral vagy hölgygel. T.: 06/30-680-5115

RÉGISÉG

PAPÍR- ÉS FÉMPÉNZT, bélyeget, képeslapot, papírrégiséget és más régiségeket vásárolunk, illetve árverésre átveszünk. Budapest VI. kerület, Andrássy út 16. T.: 06/1-266-4154 – nyitva: hétfő–szerda 10–17, csütörtök 10–19 óra között.

TÁRSKERESŐ

AKTÍV, HÍVÓ, diplomás férfi megismerkedne egyháziilag is szabad, diplomás hölgyvel 55 éves korig. Levelet „Gyermek lehet” jellegre a Kiadóba várak.

69/190 cm, humán és közgazdasági érdeklődésű közgazdász, római katolikus férfi hasonló érdeklődésű, független, magas, csinos, nem dohányzó, diplomás hölgy ismeretséget keresi, 64–69 évig. Budai vagy belvárosi válaszok előnyben. Telefonszámom választásomat a Kiadóba kérem. Jelige: „Hit és szeretet”.

SZOLGÁLTATÁS

FOGSOROK, hidak készítése, javítása, szükség esetén házánál is. T.: 06/1-213-5726

SZOBRÁSZATI ÉS KÖMUNKÁKAT, valamint síremlékek készítését és felújítását vállalom! T.: 06/20-361-8318 *Albert Farkas*

Szabadítsuk meg mi is Máriát

Lapunk 1–2. oldalán hírt adtunk arról a tevékenységről, amivel a Nemzetközi Pápai Mária Akadémia a Szentatya kifejezett kérésére foglalkozik majd az elkövetkező időkben. A testület célja, hogy a Mária-tisztelet meg-tisztítsa eltorzult formáitól, minden olyan káros elem-től, amely nem felel meg az evangéliumi alapelvek-nek. Kovács Zoltán mariológus, a Mária Akadémia levelező tagja ehhez kapcsolódva gyűjtött össze néhány gondolatot arról, hogy a saját életünkben, hívó gyakorlatunkban nekünk mitől kellene megszabadítanunk a Szűzanya alakját. Gondolatait Szűz Mária születésének ünnepére (Kisboldogasszony) készülve is ajánljuk olvasóink figyelmébe.

Szent VI. Pál pápa a Szűzanya helyes tiszteletéről kiadott *Marialis cultus* kezdetű apostoli levelében (1974. február 2.) többek között az antropológiai dimenzió kiegyensúlyozott kezelésének fontosságáról szól (33–37), hangsúlyozva, hogy annak jellemeznie kell a helyes Mária-tiszteletet. Ezen felbátorodva – a teljesség igénye nélkül – vegyünk most sorra néhány kirívó esetet, illetve gondolkodásbeli torzulást, amelyekkel könnyen felboríthatjuk a Mária-tisztelet egyensúlyát, és amelyekről kívánatos volna szabadulnunk, illetve mint Mária személye köré fonódott emberi sallangoktól tiszteletét mindinkább megszabadítanunk.

Mária nem Isten, hanem Istenszülő. Nem illeti meg imádat, hanem a szentek között – akiket nekik kijáró tisztelettel (douleia) veszünk körül – kiemelt tisztelettel (hyperdouleia) illetjük (vö. Lumen gentium 66). Nem hajbókolunk és pukedlizunk a templomi Mária-szobrok és Mária-képek előtt, hanem miután térdhajtással üdvözlöttük az Oltárszentségben jelen lévő Krisztust, megfelelő tisztelettel (például a szobor vagy a kép felé való főhajrással) köszöntjük égi Édesanyánkat is. Nem a szobrot vagy a képet üdvözljük ilyenkor, hanem arra tekintve őt magát, akit az ábrázolás segít eszünkbe és szívünkbe idézni. A rózsafüzért imádkozva se feledjük: az egyes Üdvözlégyek csúcspontja Jézus neve, ahová a titkot is beillesztjük, melyet Máriával együtt hittelem szemlélünk (vö. *Marialis cultus* 46).

Mária nem a csoda forrása, nem maga a csodatevő, mert nem Isten; hanem a csodák forrásához, Krisztushoz vezet. A kánai menyegző története Jézus első csodája, melyet Anyjának hittelem megszólítása indít. De ott sem Mária teszi a csodát, nem ő, hanem Isten változtatja meg a dolgok megszokott fizikai rendjét, annak érdekében, hogy az emberek rácsodálkozzanak Jézusban Isten jelenlétére és a mennyország elközelségének örömére. Mária a Szentírásban olvasható szavaival a Fiára mutat: „Tegyetek meg mindent, amit csak mond!” (Jn 2,5) Ő legfeljebb közreműködik, közvetít, hogy az Istenember csodát tegyen, aminek legszebb eredménye Kánában nem a víz borrá változása, hanem az, hogy az esemény végén János megjegyzi: „és tanítványai hittek benne” (Jézusban) (Jn 2,11). Mária együttműködésének éppen ez a célja. Ő alázattal együtt örül mindazokkal, akik a csoda gyümölcseiben részesülnek. És ne feledjük: mivel Jézus nagyon szereti Édesanyját, ezért

ha valamit Mária közbenjárására kérünk, nagyobb eséllyel kapjuk meg, vagy könnyebben ismerjük fel, valójában mi az Isten terve az adott dologgal.

Mária nem szuperhős, hanem egyszerű ember. A fantasztikus történetek, álmisztikus jelenségek köré fonódó mai modern mítoszok bűvölését filmek, könyvek formájában felnőttkorban is habzó emberek számára a Mária-tiszteletben is felléphet annak hamis igénye, hogy Máriát meshősnek, természetfölötti képességekkel bíró, isteni figurának tekintsék. Mária szereplőtelenül fogantatott, kegyelemmel teljes, de nem Isten, nem is félisten, hanem valóságos ember. A végletek azonban itt is kerülnendők: bár egyszerű emberről beszélünk, soha ne feledkezzünk el istenanyaságáról, amely személyes kiváltságaival szoros összefüggésben áll. És saját érdemeiről sem, hiszen ahhoz,

hanem élő személy! Az Egyház kapcsolata vele mint legkiválóbb tagjával nagyon is dinamikus, élő és élet-szerű, mert az élet forrásához, Istenhez vezet, és benne gyökerezik.

Mária nem háziszolga. „Az Úr szolgálóleánya” (Lk 1,38) kifejezés nem így értendő. A Szűzanyát gondolatban sokan szeretik befalazni egy szűk názáreti házikó ablaktalan konyhájába, ahol reggeltől estig főzőcskézik, és ki sem mozdul, mondván: a jó aszszonynak ez a dolga. Mária gondos anyaként és József feleségként valóban teljesítette családjának feladatait. De ne engedjük, hogy elképzelésünk elvegyék életének – és a Szent Család életének – normalitását.

Mária nem imamalom. Sokan szeretik úgy elképzelni őt, mint aki egész nap semmi mással nem foglalkozott, csak imaiba merült. Józsanul feltételezhetjük persze, hogy különleges istenkapcsolata révén mindennapi tevékenységeit mélyen áthatotta az imádságos, akár a szemlélődő lelkület, ezáltal élete és környezete még inkább megszentelődött. Ám ahogyan a mi figyelmünket sem köti le mindig az összeszedett, elmélyült imádság, hanem kötelességeinkben, munkánkban, ügyes-bajos dolgainkban helyt kell állnunk a mindennapok forgatagában, úgy ezt neki is meg-

nyei liturgiában most már teljes figyelmet tud szentelni a Mindenhatónak és nekünk is, akik a segítségét kérjük.

Mária nem döntésképtelen, bólogató báb. Sokan – helytelenül – úgy közelítenek hozzá, mintha a kegyelemmel teljes állapot azt jelentené: Gábor angyal köszöntésére, mintegy előre programozott aggyal, kizárólag igennel volt képes válaszolni, mert elvakult módon csak Isten akarát látta maga előtt. A kegyelem nem így működik. Nem elvakít, nem megcsonkít a szabadságunkban. Épp ellenkezőleg: világosságot ad, és kiteljesíti az ember szabad döntését. Nem tesz istenné, de *emberebb emberré* nagyon is. Isten Mária kezéből sem vette ki a döntést, hanem bízott benne. Szabad akarattal rendelkező, felelős döntés meghozatalára képes, felnőtt nő tisztelettel a személyében, és így várta érett, felnőtt választ. Az angyalok és az Isten képeire alkotott ember szabadon mondhat igent és nemet Istennek. Ez Mária életében sincs másképp. A kegyelem nem összekötözte az akarát, hogy ne tudjon nemet mondani, illetve vétkezni, hanem oly módon tette teljessé emberi szabadságát, hogy egész életét át képes legyen távol maradni a büntől, illetve tudatos és helyes döntéssel Isten akarát választani a mi üdvösségünkért.

Mária nem mindenható női istenszülő. Sokan mintegy Isten atyaságának kiegészítéseként egyfajta istennői alakot vélnek felfedezni a szemléletben. Istent, jóllehet Atyának szólítjuk, nem sorolhatjuk be nemiségi kategóriába, hiszen a nemiség teremtőjeként ő fölötte áll ennek. Mária azonban valóban nő, emberi teremtmény. Ő nem azt várja, hogy infantilis módon, éretlen, gyermeket lelkülettel valami istennőszerűséget lássunk benne, aki mindent elintézt helyettünk. Azt szeretjük, hogy a lelkiéletben is felnőtt emberhez méltó bizalommal közelítsünk hozzá mint szin-

örzéséhez és megéléséhez. Egészséges emberek lévén az élet továbbadásának természetes impulzusai az ő életükben is jelen lehettek, a maguk tiszta erejével. A kegyelem segítségével ők is megküzdhetek ezzel, és ezáltal még inkább megszentelődhetnek. Ők nem egymásban találták meg házastársi szeretetük beteljesülését, hanem a rájuk bízott titokban, Krisztusban. Emberlétük, egészséges ösztönviláguk természetes lángjait magába olvasztotta a Szentlélek és az Istenben megélt tisztaság hatalmas tüze. Épp ideje elhagyni a hitünket sokszor mások számára is idegen, sőt nevelésessé tevő, Máriát érzéketlen jégcsappá vagy torz lelkületű, rideg nővé alacsonyító, beteges elképzeléseket, a Mária szüzességét egyensúlyt veszített és számtalan módon védelmezni próbáló „százhusz esztendő József”-ábrázolásokat. Ideje szakítani azzal, hogy természetlenséggel gondoljuk el azt, ami az ő életükben is természetes, sőt természetfölötti.

Mária normális ember, nem pedig valami csodabogar. Egyes keresztények előszeretettel szemlélik üvegbúra alatt, egészségtelen módon túlidealizálva. Vajon ő örül ennek? Nem tudjuk, élte-e a nagyszülők Jézus gyermekkorában, de ha igen, nehezen tudom elképzelni, hogy ne tetek volna látogatást a Szent Családnál, vagy az náluk. Jézusnak, Máriának is voltak barátai. Nem zárkóztak el prúd és álszent módon a tiszta örömtől, a tisztességes szorakozástól, hiszen tudjuk, kedves ismerőseik meghívására válaszolva maguk is elmentek a kánai menyegzőre, hogy osztozzanak a pár örömeiben. Alakjukra soha ne vetítsük rá személyes frusztrációinkat, saját boldogtalanságainkat! Azért, mert én képtelen vagyok normális emberként élni, természetesen feloldódni, ők is legyenek ilyenek a magam igazolására? Nem ilyenek. Jézus valóságos Isten és valóságos ember. Mária valóban valóságos ember. Emberlétükben normálisak, mondhatnánk: normálisabbak, mint gondoljuk. Ne akarjuk őket másként látni és másnak hirdetni!

Mária odaát, mi, egyelőre, ideát. De van közöttük egymáshoz! Lépünk vele élő kapcsolatba az ima által az Anyaszentegyház Mária-tiszteletre vonatkozó bölcs iránymutatásai szerint. Abban tisztul le a hitünk, a Mária-képünk. Járuljon hozzá ez is a Szentatya igyekezetéhez: szabadítsuk meg Mária alakját minden olyan vonástól, ami nem az övé! Ne gondoljuk, hogy szeretett, kiválasztott leányát Isten túldimenzionálná, és mintegy „megkerülhetetlen feltételként” kizárólag általa folyósítaná a kegyelmeket, és mi is csak általa szólhatnánk Krisztushoz. Isten tudja Mária helyét az üdvörtörténetben, mi is akarjuk ezt helyesen megismerni! Lássuk Máriát a Szentírásban, az Egyház tanításán és az imádság gyakorlatán keresztül olyannak, amilyennek Isten látja, amilyennek ő szereti leányát, és amilyennek ő akarja, hogy lássuk.

Fotó: Vatican News

A helyes Mária-tiszteletről

SZENT VI. PÁL PÁPA
Marialis cultus

kezdetű apostoli buzditása

Kovács Zoltán mariológus magyarázatával

Új Ember kiadványok

A könyv kapható az Új Ember Könyvesboltban

hogy életszentségét a megdicsőülés megőrizze, neki is sokat kellett tennie.

Mária alakja nem statikus. Sokan úgy folyamodnak hozzá, mint egy emlékhöz, történelmi tényhez, amely lezárult valóság, és nem tud beszélni, válaszolni, hiszen csak „egyszer volt”. Mária nem merev

kellett tennie, amíg a földi élet zárandokútját járta. Mint Sion leányát, hívó zsidó nőt őt is megtanították az imádságra és az ige szeretetére, alapvető ismeretére. De jó, ha ezt is a helyén kezeljük, egyensúlyban tartjuk. E világi feladatai bizonyára az ő figyelmét is sokfelé terelték. Ám a meny-

Nem feladat, küldetés

Beszélgetés Kovács Viktóriával, a Szent Adalbert Központ igazgatójával

(Folytatás az 1. oldalról.)

Gondolom, sok szép elképzelése volt, amelyekről átmenetileg le kellett mondania a koronavírus-járvány miatt. Néhány hónapra be is zárt a Szent Adalbert Központ.

– A terveim változatlanok, a járvány csak lelassította a folyamatot. Megtorpantunk. Amikor átvettem az igazgatói kinevezésem, az volt az elképzelésem, hogy új, egységes arculatot adok az épületkomplexumnak. Viszonylag kevesen tudják, hogy a Szent Adalbert Központhoz tartozik a Prímás Pince és a Hotel Adalbert is, amely két épületből, a korábban is üzemeltetett Szent György Házból, valamint a vadonatúj Szent Tamás Házból áll. Hozzánk tartozik ez a kis gyöngyszem, a

szainkat, majd a szállodáinkat, a Prímás Pincét és végül a rendezvényközpontot is, valamint az ott működő, szintén megújult önkiszolgáló éttermünket.

Volt-e valamilyen pozitív hozadéka a vírus okozta leállásnak?

– Nagyon jó volt látni a munkatársak közötti összetartást a bajban. Mindenki önként vállalt áldozatot a közösségért. Többen felajánlották, hogy fele pénzért is elvégzik a munkájukat, részmunkaidőt vállaltak. Előfordult, hogy közösen kertészkedtünk, mivel a Szent Adalbert Központ kertje hatalmas, és átmenetileg nem tudtunk költeni a fenntartására. Nem tudhatjuk, hogy mi lesz két hónap múlva, de most azt mondhatom, a belföldi turizmus szépen beindult, ha

hittudományi főiskolának, ami elsősorban a papnövendékek képzésének a helye, de a katekéta-lelképásztori munkatárs képzés is itt folyik.

A létesítményhez tartozik a főiskola könyvtára, amely építészeti és a gyűjteményét

– A skála nagyon széles. A leggyakoribbak a családi rendezvények, esküvők, keresztelők, koncertek, konferenciák, tudományos előadások, díjátadók és kiállítások. Számos cég megfordult nálunk az elmúlt években. Fontos megemlíteni, hogy a 431 kilométer hosszú Esztergom–Máriagyűd zárandokútvonal kiindulópontja vagyunk, így zárandokok jönnek hozzánk szép számmal. Egyházi szervezésben tartanak nálunk lelki gyakorlatokat is. Ezekből az elmúlt fél évben sajnos csak nagyon kevés valósult meg a koronavírus-járvány miatt. Az épületben egyébként zárandokszállás is működik. A belföldi és a külföldi zárandokok, valamint

– Elsősorban a megrendelőink igényeihez igazodunk. Nemigen szoktunk nemet mondani a megkeresésekre. Ha valaki olyan rendezvényt szeretne tartani nálunk, ami illeszkedik az Egyház arculatához, szívesen látjuk. A saját szervezésű rendezvényeinknek még nincs igazán nagy hagyománya, ezt szeretném kialakítani és fejleszteni. Úgy gondolom, a központot sokkal jobban be kell kapcsolni a város vérkeringésébe, ezen a téren nagy a lemaradásunk. Tervezem, hogy havonta egyszer tartunk majd egy nyílt napot, amikor a városból bárki eljőhet, és megnézheti, mi minden található ebben a gyönyörű létesítményben. Az egyik munkatársam végigvezeti az érdeklődőket az egész komplexumon, és közben mesél nekik. Ez ingyenes és mindenki számára elérhető szolgáltatás lenne. Szeretném, ha az esztergomiak megismernék a városnak ezt a kivételes értékét, a Szent Adalbert Központot. Persze üzleti szándék is vezérel. A nyílt napokon a helyiek felfedezhetik majd azt is, hogy kiváló rendezvényhelyszín vagyunk családi események, ünnepi ebédek, keresztelők, esküvők számára. Fontosnak tartom, hogy több kulturális és zenei esemény legyen nálunk,

elnevezett központban dolgozni, ahol körülveszi a múlt, a kereszténység története?

– Különleges helyzetben vagyok, soha nem gondoltam volna, hogy ilyen nagyszerű lehetőség adódhat az életemben. Ez sokkal több annál, mint amit valaha el tudtam képzelni. Gimnazistaként a 90-es évek közepén a várhegyről lenézve gyakran láttam azt a lepusztult, romos épületet, amely bár jogilag 1945 után is egyházi tulajdonban maradt, a gyakorlatban a szovjet hadsereg használatában állt: egy időben katonai kórház működött a falai között. A rendszerváltozás után, a 90-es évek elején a főgyógyász megrettenetes állapotban kapta vissza az épületet. Egy ideig csak állagmegóvásra volt lehetőség. Erdő Péter bíboros atya kezdeményezésére valósulhatott meg a felújítás, amelynek eredményeként 2006-ra kialakult az épületkomplexum mai formája.

Emlékszem: a főiskolára együtt jártunk az egyik legjobb barátommal, Judittal. Székesfehérváron laktunk, albertletlen, és arról álmodoztunk, hogy egyszer majd szállodában fogunk dolgozni. Akkoriban egy recepciós állásnak is nagyon örültünk volna.

Erdő Péter bíboros augusztus 31-én megáldotta a Szent Adalbert Központ új szállodaegységét, a Szent Tamás Házat

Rondella kávézó is, ahol most ülünk. Az új arculattal azt szeretnénk megmutatni a külvilágnak, hogy a különböző szervezeti egységeinkben a szolgáltatások nagyon széles spektrumát kínáljuk a hozzánk érkezőknek.

A legnagyobb kihívást az új szállodaegységünk megnyitásának időszaka jelentette, idén áprilisban. Ez egybeesett a koronavírus-járvány kitérésével. A hosszú előkészítő munka után nagyon nehezen éltük meg a teljes bizonytalanságot és leginkább azt, hogy néhány munkatársunktól sajnos ideiglenesen kénytelenek voltunk megválni. Akik állományban maradtunk, fél munkaidőben dolgoztunk, fele fizetésért. A turizmus egyik napról a másikra szinte teljesen megszűnt. Egyetlen pillanat alatt vége volt mindennek. Két nap leforgása alatt gyakorlatilag az összes rendezvény- és szobafoglalást lemondták a megrendelőink. Sokan ekkor döbbentünk rá arra, hogy milyen érzékeny ez a szakma. Mi azt kínáljuk a vendégeinknek, amiről a leghamarabb mondanak le, ha baj van: a szórakozás, a vendéglátás, a kultúra ilyenkor mind másodlagossá válik. Két és fél hónap elteltével kezdtünk újra bizakodni. Fokozatosan, ahogyan a jogszabályok engedték, újra megnyitottuk először a tera-

körbenéz, láthatja, hogy jönnek-mennek az emberek. Sokan úgy döntöttek, hogy idén itthon töltik a szabadságukat, ami véleményem szerint nemcsak a biztonság, hanem a gazdaság szempontjából is nagyon helyes választás. Ezekben az időkben költsük el itthon a pénzünket. Az elmúlt két hónapban mindkét hotelünk szinte telt házzal működött. Akik hiányoznak, azok a külföldi turisták.

A Szent Adalbert Központ lelki, kulturális és gasztronómiai centrum is. Beszélne erről nekünk?

– A turizmus csupán egy szelete a Szent Adalbert Központban zajló tevékenységnek. Az épület ad otthont a

tekintve is különleges. Kevesen tudják, hogy szabadon látogatható: bárki beülhet és olvashat, csak a könyvek kölcsönzésére nincs lehetőség. Szintén a központ épületében, a könyvtár mellett helyezkednek el a Prímási és a Főkapitányi Levéltár kutatótermei, amelyek előzetes bejelentkezés alapján látogathatók. Egyik büszkeségünk az Erdélyi Zsuzsanna-gyűjtemény, de például a Magyar Sion egyházi tudományos folyóirat szerkesztőse is ebben az épületben működik. A rendezvényközpontnak mindemellett számos bérelhető terme és egy saját étterme is van.

Milyen típusú rendezvényeknek adnak otthont?

Szent Tamás Ház

az osztálykirándulásra ideérkező gyerekek jelképes összegért szállhatnak meg nálunk.

Hogyan kapcsolódnak a jövő szeptemberben rendezendő Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszushoz?

– Büszkék vagyunk arra, hogy a teológiai szimpóziumnak mi adhatunk majd otthont. Ez egy háromnapos, regisztrációhoz kötött, de nyilvános esemény lesz, ahol hazai és külföldi meghívottak tartanak előadásokat az Eucharisziáról.

Milyen arányban szerepelnek a központ programjai között lelki, vallási, üzleti, kulturális és gasztronómiai rendezvények?

például év végén, az advent közeledtével mindenképpen. Örülök, ha a családokhoz eljutna a kulturális programjaink híre, és úgy éreznék, érdemes rendszeresen betérni hozzánk.

Az imént már említett zárandokszállás mellett milyen egyéb szálláslehetőségeket kínálnak a vendégeknek?

– A központi épületünkben látjuk vendégül a zárandokokat. Emellett tizennégy éve működik 38 szobás, háromcsillagos szállodánk, a Szent György Ház. Tavaszra készült el vadonatúj, ötven szobás szállodaegységünk. A Hotel Adalbert, Szent Tamás Házat augusztus 31-én áldotta meg Erdő Péter bíboros.

Őn esztergomi születésű, itt nőtt fel, és ma is itt él a családjával. Milyen érzés egy Szent Adalberttről, Szent István királyunk nevelőjéről és megkeresztelőjéről

Persze később mindketten dolgoztunk recepción, a bárátnóm azóta egy ötcsillagos budapesti szállodának is volt már az igazgatója. Én pedig megkaptam ezt a gyönyörű feladatot. Jóval több ez számomra, mint munka. A küldetésemnek, a hivatásomnak tekintem a Szent Adalbert Központ vezetését, és érzem magamban az ezzel együtt járó pluszenergiát. Lassan egy éve dolgozom jelen pozícióban, de mindennap hálával a szívemben lépek be ebbe a csodaszép intézménybe. Fantasztikus érzés, hogy a szülővárosomat is szolgálhatom és szebbé tehetem azt a képet, ami az idelátogatókban kialakul Esztergomról. A kollégáim figyelmét is igyekszem felhívni arra, hogy ez nem csak egy munkahely, sokkal több annál. Isten útjai valóban kifürkészhetetlenek.

Bodnár Dániel
Fotó: Merényi Zita

